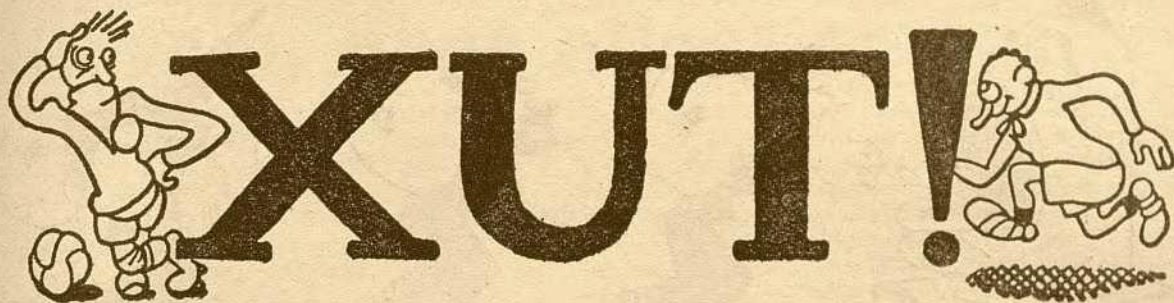

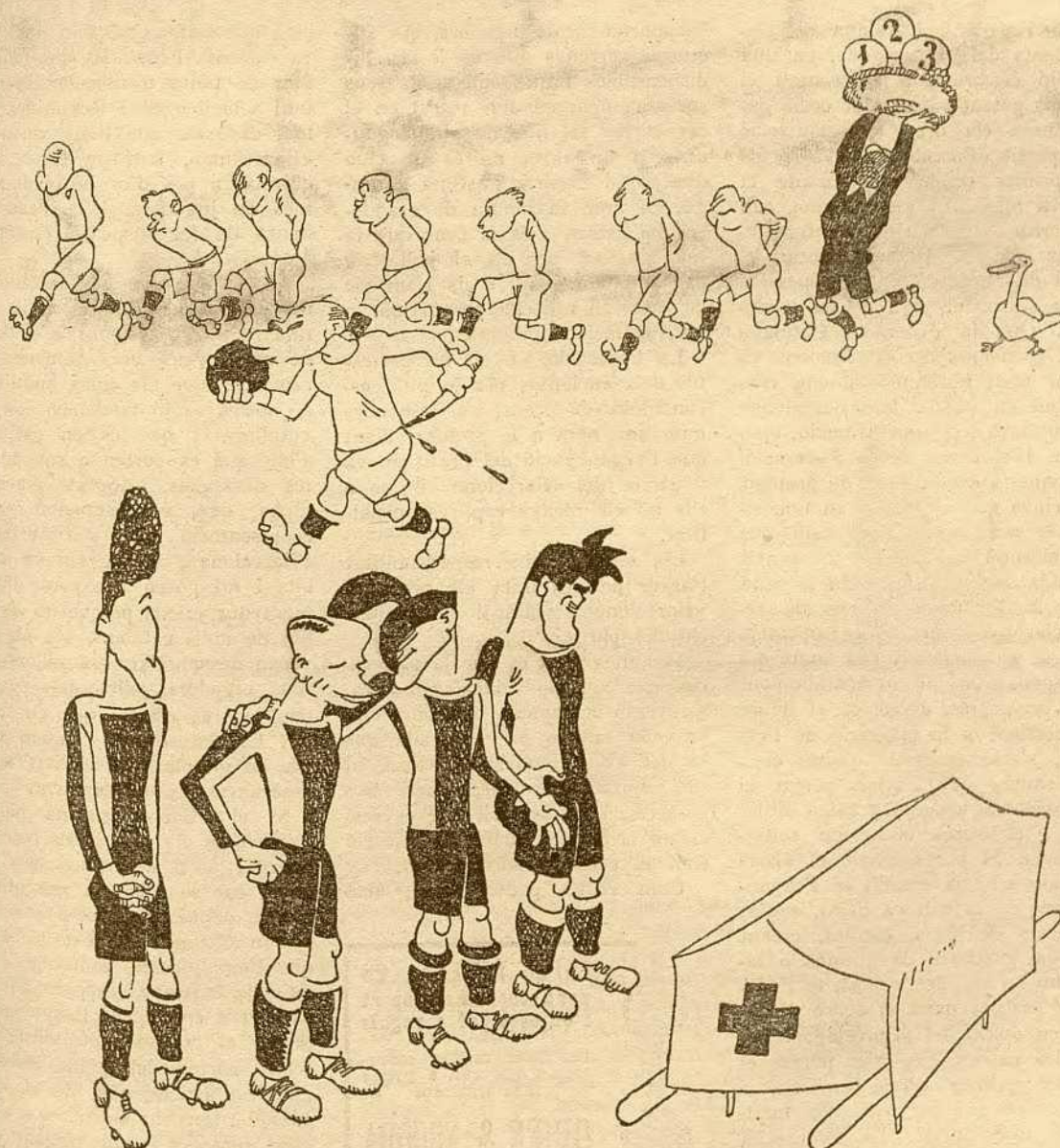
15 centims

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ :
CONSELL DE CENT, 201

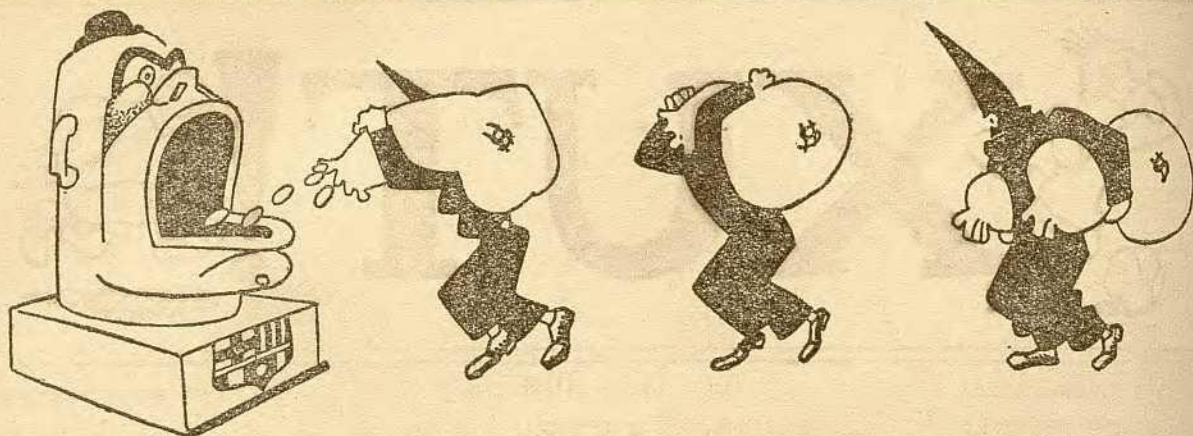
ANY VI — NUM. 231
BARCELONA, 5 D'ABRIL DE 1927

APARTAT DE CORREUS 925
TELÈFON 3565 A

- Ja ho veus, per pendre's-ho amb massa entusiasme ha perdut una tibia

- Ditxosos de nosaltres que ho podem contar!

Això se'n va a can Taps

La Federació Catalana de Dependents del «Barcelona», en una reunió celebrada a corre-cuita el dilluns passat va acordar cedir galantment els drets d'organització del partit «Barcelona» - «València» al primer cercle esportiu de la nostra regió. El «Barcelona», tan deportiu com desinteressat, l'endemà mateix va augmentar el preu de l'entrada en una pesseta i va doblar el preu de les localitats. Que la Federació Catalana de Dependents del «Barcelona» va obrar molt humanitàriament, ningú no en dubta. El «Barcelona» es trobava en una situació apurada, i el deure de la Federació, en aquests casos, és el de protegir els clubs que es troben en una situació semblant. Però com que l'humanitarisme no està renyit amb la decència, mereixia la pena que la Federació, abans de renunciar a uns drets d'organització que li proporcionen uns ingressos indispensables al desenrotllament de l'organisme, i que té el deure de destinar a la protecció de l'esport, s'assabentés de quines eren les causes que havien portat el «Barcelona» a aquesta trista situació i aleshores obrar en conseqüència. Si per exemple el «Barcelona» s'havia excedit en l'expansionisme de la cultura física, cedint terrenys de joc a escoles, creant classes gratuïtes de gimnàs o laborant en pro de l'esport, la Federació en pes tenia el deure d'acudir en auxili del «Barcelona». Però les causes que han portat el nostre primer cercle esportiu a l'estat en què es troba són totalment unes altres. La Federació, com nosaltres, les coneix sobradament. Un club que es dedica a

l'acaparament de jugadors, que adquireix terrenys que no li són indispensables i que obliga els seus socis a enganxar llur retrat en el carnet per tal que no pugui gaudir-se'n un altre, no és un club que pugui inspirar llàstima a ningú. Si amb la mania de grandeses ha estirat més el braç que la mànega, va per ell el pollastre, car amb dotze mil socis i un xic de seny no n'hi ha per arribar a una situació semblant.

La Federació, en oir les protestes dels aficionats per la puja escandalosa de preus, va respondre amb una nota a la premsa, dient que l'organització del partit anava a càrrec del «Barcelona» i que a ells no els tocava cap responsabilitat.

Els sembla poca responsabilitat l'haver permès fixar els preus al «Barcelona», cedint-li l'organització del partit?

I el més greu és que la Federació, que tan esplèndida es mostra, travessa en aquests moments una situació tant o més apurada que la del «Barcelona». En caixa hi ha, aproximadament, unes tres pessetes, i no és fàcil que es rescabali celebrant partits de selecció com el celebrà darrerament.

Com vostès poden veure, això

està que bufa. Què se'n pot esperar d'una Federació que en un afer de tanta transcendència obra tant a la lleugera? Res de bo. Estem exposats que l'any vinent el «Barcelona», fent un esforç, adquireixi a pes d'or mitja dotzena més de jugadors, i la Federació haurà de fer suspensió de pagaments.

I com que aquestes barrabassades es recolzen sempre en la sentimentalitat, retreient-nos el deure de mostrar-nos bons catalans, cal remarcar que els clubs humils de la nostra regió també en són, de catalans, i que és en perjudici d'ells que es porten a cap aquestes disbauxes. Aquests mateixos clubs, que, suggestionats per la representació que s'atribueix el «Barcelona», obren sempre cohibits i no gosen a exposar lliurement llur criteri perquè no els titllin de mals catalans, són els que veuen desaparèixer els millors dels seus jugadors, enlluernats per les temptadores ofertes que els fa el «F. C. Barcelona», i resten sempre en un pla d'inferioritat, sense esperances de millorament.

Si el «Barcelona» no hagués augmentat els preus, ens hauríem guardat prou de mostrar-nos tan clars, car se n'hauria ressentit la nostra popularitat; però com que al bon aficionat català no hi ha res que l'empipi tant com que li toquin la butxaca, després d'haver satisfet a cremadent l'augment de preus, el creiem prou sensat per fer-se càrrec del sentit ideològic d'aquest article, que, dit sigui de passada, ens ha sortit tan espès com massís, i tan elegant com discret.

DOVA

COPES I MEDALLES
per a concursos d'esport
i objectes per a regals

La Casa millor assortida i que ven a preus més limitats

GRIFÉ & ESCODA
FERNANDO 36

«Barça», über alles!

Si a vostès vénen i els diuen confidencialment que la Federació ha renunciat a l'organització dels encontres del campionat d'Espanya, cedint la major part del seu benefici, no s'acontentaran amb un somriure incrèdul, sinó que procuraran ocasionar, al que els hagi comunicat el *cuento*, el major nombre de desperfectes físics possibles.

Doncs és veritat, encara que sembli mentida. En el *pleno* darrerament celebrat, no es va tractar d'altra cosa, i malgrat tenir en Soler, com a autor de la proposició, a tots els federatius en contra, va aixecar-se la reunió havent aconseguit que fos aprovada la seva fórmula, ço que constitueix pel representant del «Barça» una

GARCIA
El dimtiente

victòria que es presentava força insegura de bon principi.

Pam a pam, en el transcurs de la sessió, va avençar la proposta d'en Soler, però la resistència física té un límit, i els federatius van anar cedint, cedint, perquè a les quatre de la matinada ja és hora d'anar a casa. La victòria, fou, doncs, obtinguda per esgotament del contrari. Recordin la

tàctica d'en Cabot, que anava ben sopat i ben dormit a les assemblees, i per lla la matinada, quan tothom començava a donar cops de cap, descomptant la immensa majoria, que ja hi roncava de bona gana, sortia ell amb els seus discursos i les seves proposicions, i llavors tots, unànimement, el votaven, perquè callés tan sols i els deixés anar a dormir amb pau i tranquil·litat.

En Soler va seguir la mateixa tàctica que el seu antecessor, i contra la seva obstinació res hi varen valer els discursos d'en Tralbal, els al·legats d'en Garcia, els renecs d'en Guixà i els roncs de l'Espanya. Ell volia les pàfies pel «Barça» i no per la Federació, i les pàfies han estat pel club degà.

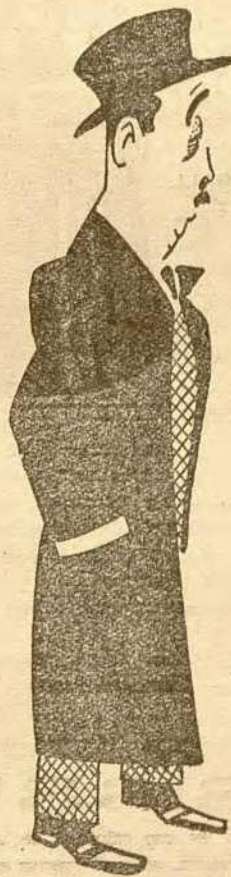
Un dels esculls més seriosos que va trobar la proposició d'en Soler en sa marxa triomfal, va ésser l'oposició d'en Tralbal, el qual, al·ludint a la dependència que el «Barça» té col·locada a la Federació, va aixecar les protestes de l'Escoda, en el sentit que, no obstant ésser ell «barcelonista» enragé, actuava com li semblava, sense estar obligat a defensar tal o qual proposició.

I a propòsit de la dependència que el «Barça» té col·locada a la Federació: és d'admirar que, pesi a la llei de la jornada de les vuit hores i del descans dominical, treballin a voltes tots els dies, sense deixar els diumenges, pel club que els gratifica. I és que, segons pròpies manifestacions, a més de dependents són socis i es veuen obligats a treballar doble: com a socis que es sacrifiquen pel club, i com a homes complidors de ço que un sou els obliga. Amb una dependència federativa així, pot anar-se a tot arreu, malgrat la sensible baixa d'en Cabot.

En Garcia també va oposar-se seriosament que fos aprovada la proposta d'en Soler, arribant fins a dimitir i sortint fent petar la porta; però l'amistosa intervenció de molts federatius va aconseguir que tornés al *pleno*, segurament perquè es convencés que l'acord hauria estat per unanimitat a no ésser-hi ell. Amb aquest gest en Garcia ha confirmat una vegada

més que és l'únic federatiu que té iniciativa pròpia, tan sols sigui per fer la contra als de davant. De totes maneres, en Garcia és l'únic federatiu de bona fe que circula per la Federació, i, per tant, és sensible que la deixi. Però tornarà, com ha tornat altres vegades, car l'«Espanol» no pot substituir-lo.

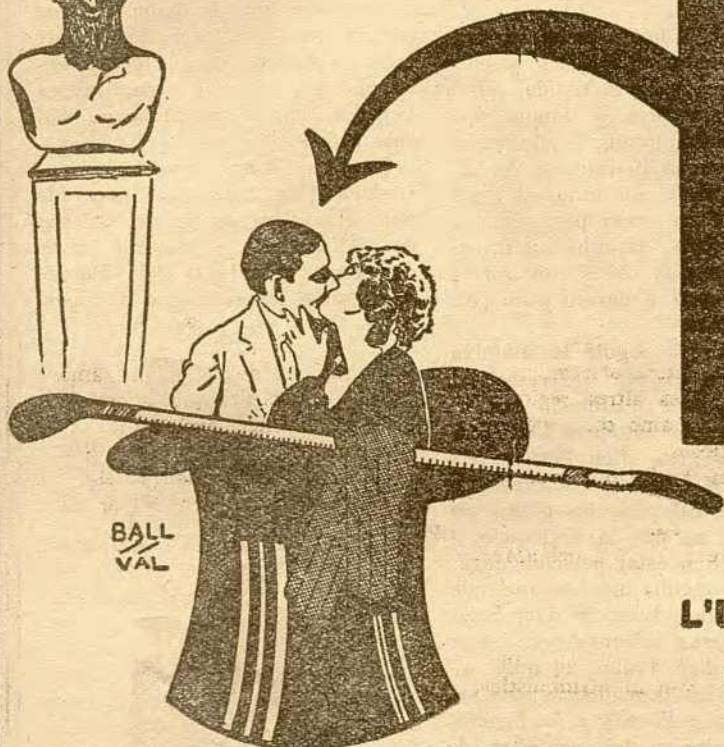
Quedem, doncs, que la proposició d'en Soler fou aprovada amb el vot en contra del delegat de l'«Espanol», i malgrat haver demostrat el delegat del «Barça» que com a federatiu poc li impor-

EN SOLER
que va dir que dimitiria i no
dimilità

ten els cabals de la Federació, com a soci del «Barça» mereix un monument, car ha tret el seu club de mals-de-cap, per ara, i ha aconseguit que alguns jugadors puguin seguir cobrant extres per partits determinats.

Què hi fa que la Federació perdi el seu principal ingrés? Què hi fa que el prestigi de la Federació

BALL
VAL

Varon Dandy
Para Caballero

PERFUMERIA PAREJA
BADALONA

Loció - Ron Quina - Colonia

Fijapelo - Pasta dentífrica

L'UNIC PERFUM PER HOMES

El seus MAGICS components

SEDUEIXEN. SUGESTIONEN

vagi de boca en boca? Què hi fa que es senti un pèssim antecedent organitzant els clubs els campionats d'Espanya? Què interessa tot això si s'ha donat una petita satisfacció al «Barça»?...

El «Barça» ho vol? Doncs a callar tots!

«Barça» über alles!, mentre no vingui un Marne federatiu...

IRÒNIC

18.637

Això no és cap número de la rifa de Madrid, ni molt menys el nombre de socis que actualment compta el «R. C. D. Español».

Aquest número té la seva història, història moltes vegades alegre, moltes vegades trista.

Alegre pels bons moments que s'hi han passat damunt d'ell, i trista per uns altres moments que algú ha passat sota.

Jo no sé si ja heu comprès de què es trata. Si visquéssiu a Les Corts, poc caldria que us ho digués què representa aquest número. A fe de Déu que més d'una vegada us hi hauríeu fixat!

Quantes vegades, en creuar un carrer, us trobaríeu que feu un petó al radiador d'un «Renault»? Miraríeu, fets una fúria, el conductor, i, ai caram!, veuríeu en Piera. Aleshores, per saber si fa molt de temps que en Vicens va amb auto, miraríeu el número, i veuríeu el 18.637.

No fa molts mesos, no, que el té. Gasta «Renault» des que no té el «Buick» que li havien deixat i que li va desaparèixer com per art de màgia.

No hi deixa pujar gaire gent, perquè té por que no li duri gaire, però jo hi he pujat més d'una vegada i sé com s'hi va bé dins d'aquella capsa.

Això sí que ho té. Si fóssiu molt amics, tan amics com jo i ell (ai que em trenco!), encara no us trobaria que aneu a peu (no pel ral que val el tramvia, sinó per esport) de seguida us cridaria, i, vulgues no vulgues, us faria pujar al seu auto. I un cop us té a dins, el sentíssiu com parla! Amb tot el que un li explica o bé li pregunta, ell troba el seu «xisto» a fer.

I aleshores ríeu perquè heu de

riure, o, si no, qui sap!, potser una altra vegada que us torni a trobar us farà «adéu» amb la mà, tot passant de llarg.

Salut, 18,637! Pocs cotxes com tu podrien explicar tantes coses si tinguéssiu el do de parlar.

Ens diries les paraules amorooses que deus haver sentit quan hi has bressolat la dona dels seus somnis...

Ens diries les paraules barroeres i gruixudes que s'han deixat anar quan ha anat amb en Sastre...

Ens diries les xifres que s'han anomenat dintre teu en moments d'angúnia...

I, per acabar, ens diries moltes altres coses que no sabem ni ho sabrem mai, i que si les sabéssim potser hi hauria comentaris per una temporada.

Salut, 18,637! Però no salut perquè puguis atropellar més gent, sinó salut perquè, quan ja t'hagi sortit barba i portis a passejar la dotzeneta de Pieres petits, els puguis explicar totes les coses que has vist i sentit referents al seu pare.

EL NOI DE LES CORTS

Tomàs Cola, a la pantalla

Ens donaren una invitació. I com que no teníem res més a fer, ja ens tenen el diumenge al matí cap el «Mundial Sport», a veure uns quants *rounds* de boxa.

Quan hi vàrem arribar, ja els de la màquina enfocaven. Se'ns acudí una idea lluminosa. I si fèiem una xerradeta amb en Cola?

I mentre els altres preparaven el que tenia de rebre, nosaltres ens empenquèrem l'heroi.

—Des de quan?

—Des d'un dia que vaig agafar enveja a en Zamora, i se'm va presentar l'ocasió de demostrar les meves qualitats cinegètiques. Els senyors aquests en tenen la culpa.

Ens vàrem girar cap on ens assenyalava ell, i dos senyors donaven les darreres instruccions al que tenia de simular la pallissa.

—Aquell senyor—seguí en Cola—li diuen Nick Winter, i aquell altre és l'autor de l'argument i es diu Carballo.

—I vostè, quin paper desempennya aquí?

—La meua personalitat aquí és més important del que sembla. Jo, per suposat, sóc el boxador millor del món, i tinc de guanyar el campionat d'Espanya. Es tracta que jo em tinc de casar amb una xicota que m'agrada molt, però com que encara no hem arribat a l'època que els mobles cauran del cel, i, per altra part, jo no tinc «past» per totes les despeses que porta un acte tan important com és un casament, em tinc de guanyar els diners necessaris jugant a boxa, i per aquest fi m'entreno molt i aconseguixo el campionat, que és el que es tractava de demostrar.

—Que guanya per punts?

—No. Guanyo per «nocau» al segon *round*. És clar que si fos al primer *round* la victòria semblaria més contundent, però com que hem de fer com a les pel·lícules americanes, guanyant al segon farà més bonic.

—Si que és interessant. I que més ens explica vostè d'aquesta pel·lícula?

—Tot entrenant-me a saltar, sense voler vaig donar un cop de puny al nas d'un meu *sparring*, i aquest fa un estornut que sens dubte serà el cop de gràcia de la pel·lícula. A més, m'atempere per-

fectament a la part que es refereix al *karleston*, que ballo de la millor manera que es poden imaginar. Com que és una cosa que a mi em ve molt de gust, demanin si m'hi llueixo!

—I no fa res més?

—Sí. Vaig a la rua de Carnaval. Dins d'un auto, amb unes nimfes, fent batalla de paperets i boles de neu, ens impressionem uns quants cents metres.

Com que semblava que el que tenia de rebre es volgués desdir del tracte, els directors cridaren en Cola per anar de pressa.

I com que a nosaltres ens semblà que ja teníem prou coses, ens decidírem a marxar, després de donar una ullada al senyor Nick Winter, perquè ens feia l'efecte que era falsificat.

DIFUNT

Ernest Rda. S. Antoni, 63

Els traspassos

DIALEG QUE VA PASSAR PEL FIL DEL TELEFON DE LA REDACCIO

SIDRALISTA.—La Redacció del XUT!?

JO.—Yes!

SIDRALISTA.—Que hi ha el *sereno*?

JO.—Hi és.

SIDRALISTA.—I que es podria posar a l'aparell?

JO.—Ja hi és.

SIDRALISTA.—Ah, caram! Tant gust de coneixe'l!

JO.—Gràcies. Igualment. Però... què desitja, vostè?

SIDRALISTA.—No es precipiti, home, que ja hi arribarem. Volia parlar-li dels traspassos futbolístics, si no és molèstia. Un

servidor estic tan desorientat...

JO.—Està bé. Enguegui!

SIDRALISTA.—En Perelló ja és un fet que marcarà la ceba a «La Manígu», oi?

JO.—No, senyor...

SIDRALISTA.—Com?

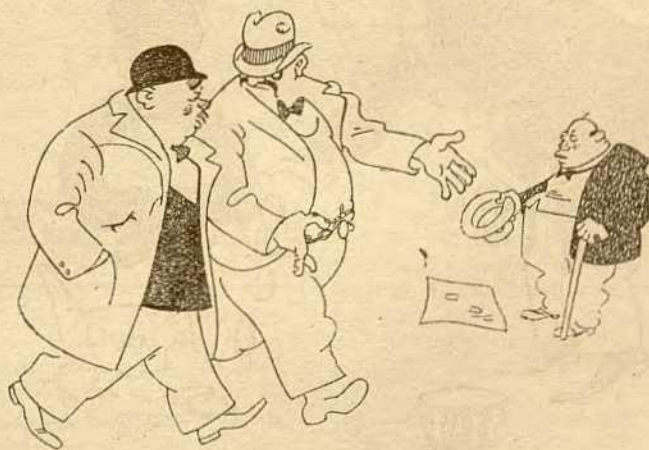
JO.—Que la ceba anirà a marcar-la a Xicagó.

SIDRALISTA.—Ah! Però amb el «Real», eh?

JO.—Naturalment!!

SIDRALISTA.—I en Broto, que vol dir que es decidirà per l'«Europa»?

JO.—Això depèn de si la fusió amb el «Gràcia» li fa idem.

—Verge Santa! El senyor Llagostera demanant caritat! Devia fer alguna mala jugada de Borsa!

—Ca; no, senyor. Es degut que el diumenge va portar la família a la tribuna del camp del «Barça» i s'ha vist obligat a fer suspensió de pagaments.

Perboromentol

Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blanor de les dents

SIDRALISTA.—I en Maurici, que deixarà els «merengues»?

JO.—No es pot dir res, car ja se sap que a l'«Europa» encolomat uns quants cuponets especials als socis, es solucionen molts conflictes.

SIDRALISTA.—Ha, ha, ha! Es grimegial, vostè! I bé: en Feliu no es mourà del «Sans»?

JO.—Si no se n'adonen els del «Castelló», que són colleccionistes d'asos catalans, no és fàcil.

SIDRALISTA.—I d'en Palau, que en sap res?

JO.—Sí; que està molt dèbil.

SIDRALISTA.—...?

JO.—Bé: no n'hi interessa cap més?

SIDRALISTA.—Si no fos molèstia...

JO.—I ara! Digui, home, digui!

SIDRALISTA.—Doncs m'interessaria... esbrinar si en Mauri...

JO.—No fóra res d'estrany, car, francament, de més verdes en

maduren. A més, al «Barça», amb un bon davanter, farien molt més soroll; mentre que ara, amb en Sastre, que és l'apatia condensada...

(No vaig poder acabar. Es va oir un xiscle, seguit d'un sanglot esferidor, i l'aparell va fer un espetec fantàstic.)

El senyor Comte Diu, detectiu particular d'un servidor de vostès, i home de gran experiència en assumptes de caràcter misteriós, s'ha permès opinar que el sidralista que tant s'havia interessat pels últims traspassos, no podia ésser altre que en Sastre, car, d'altra manera, no s'hauria emocionat tan exageradament en parlar-li d'en Mauri.

De totes maneres, i com que les cabòries no solucionen cap conflicte, he decidit no amoïnar-m'hi, com un vulgar federatiu.

A tot estirar, he encolomat la culpa del succeït als del telèfon automàtic... i encara gràcies.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

L'enquesta sidralista

SANCHO

Principal tret del meu caràcter: Pau, pau i sempre pau.

La meua especialitat: Xutar ensenyant el melic.

El meu defecte principal: El greix.

Cosa que més em diverteix: Tocar el gramòfon.

Esports preferits: Futbol i empaïtar el tramvia.

Beguda preferida: L'aigua amb sucre, puix és la més econòmica.

Menjar preferit: Tots.

Diari d'esports preferit: Els que diuen la veritat (1).

Jugador que més admiro: En Zamora.

Jugador que més admiro del meu club: En Sami.

Artista de cinema preferit: En Fatty.

Cosa que detesto més: Els arbitris d'inquinat.

Faltes que m'inspiren més indulgència: Les d'en Forns.

Animal preferit: La garça.

Com voldria morir: Ben tip.

(1) Manera indirecta d'alabar el nostre volgut setmanari.

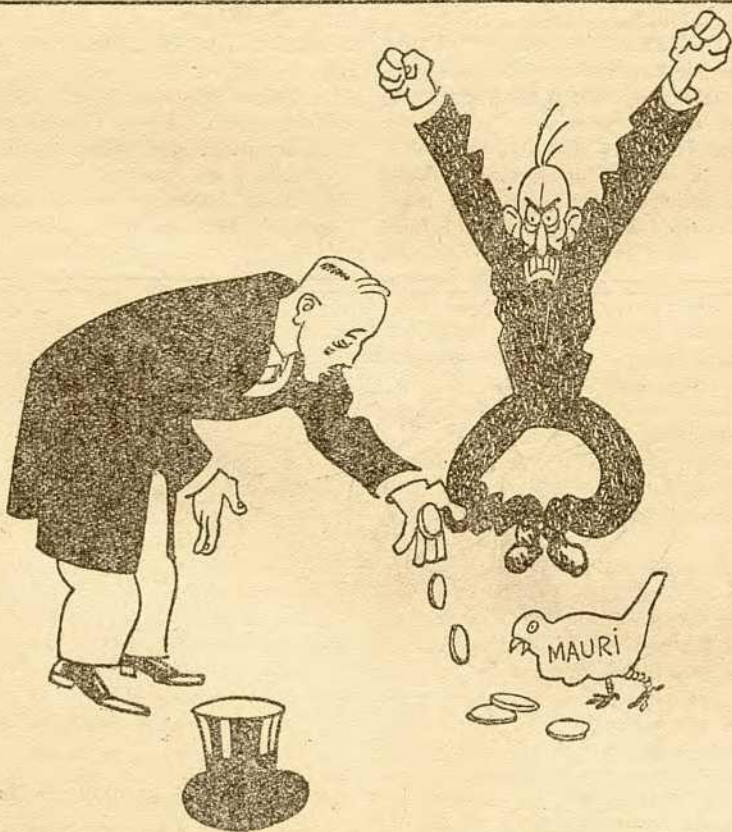
Ernest Rda. S. Antoni, 63

Trencacolls

..+.....	Un defensa
..+.....	Un davanter
..+.....	Un mig
..+.....	Un mig
..+.....	Un mig
..+.....	Un davanter
..+.....	Un davanter
..+.....	Un davanter
..+.....	Un davanter
..+.....	Un defensa
..+.....	Un mig
..+.....	Un mig
..+.....	Un porter

Substituir en les ratlles horitzontals els noms i creus per jugadors d'equips del grup «A». La ratlla vertical de creus donarà el nom i cognom d'un conegut mig de primera categoria.

(La solució a la secció de «L'Hora del Correu».)

Don Arcadio. — Té, maco, vina, té, i si no en tens prou, posarem les tribunes a 50 pessetes.

Al «Nuevo Mundo» varen tornar a omplir. I en Torelló es tornà a destapar. Pel que es veu, aquest minyó ha reaparegut amb ganes de fer entrenou i va en camí d'aconseguir-ho. En Tejeiro el baté per punts netament, degut que, a partir del primer round, aconseguí imposar el cos a cos, i en Torelló es passà el combat empresonat com una mosca en una terranyina. Però cada vegada que es separaven, els breus moments de combat a mitja distància pertanyien a en Torelló, que boxava com un mestre. El resultat, però, malgrat acabar ambdós boxadors completament esgotats, fou favorable a en Tejeiro i la decisió dels jutges merescué l'aprovació general.

En Lorenzo va amargar l'existència d'en Pujol fent-li allò que vulgarment se'n diu una trompa nova. Si no arriba a ésser per aquelles entrades de closca, la victòria d'en Lorenzo ens hauria plagut molt més, però com que el passat, passat, i en Lorenzo, malgrat el «tupi», féu un excel·lent combat, donem-lo per ben guanyat i no ens fiquem en camises d'onze vares.

En Sañé i en Fort efectuaren el que podríem dir-ne el combat cumbre. Al segon round el Fort va tenir «pana» al carburador i es va estar nou segons arrambat a la cuneta, talment com si hagués deixat d'existir. Es reviscolà, però, i aconseguí arribar a la meta fent soroll de caldera, però bastant apedaçat en el precís moment que hi arribava en Sañé. Quan els jutges proclamaren l'empat, tothom aplaudí i es mostrà satisfet amb la decisió.

S'efectuaren tres combats més, que ens han fugit de la memòria, i en acabar tothom sortí satisfet.

Ernest Gorres

Que consti que l'Alís no va voler acceptar un combat que li oferia amb l'Hobin.

Això sol ja ens predisposa a favor de l'Alís, car despreciar el «peixet» no acostumen a fer-ho gaires boxadors.

Ernest Sombreros

En Luarnaga no cap a la pell. Després de sacrificis *sin cuento* i de rebre els disgustos a carretades, ha vist premiats els seus esforços amb un grapat de calderilla producte de la darrera vetllada a l'Iris.

Ens en alegrem i li desitgem tota mena de prosperitats.

Bevedors de Xampany proveu el VIVERT

La reaparició d'en Blind, l'ex-campió d'Espanya dels lleugers, va ésser més trista que la *desesperación y muerte* de l'Espronceda. Després d'una tombarella preliminar, va efectuar la tombarella definitiva, de resultes d'un «sabot» d'en López, que el va enviar a la posteritat.

El dol es dona per acomiadat. No s'admeten corones.

En Ferrand va en camí d'ésser proclamat campió d'Europa per l'article 29.

El senyor Ramonet no es dona un moment de repòs i diu que li sembla que ho aconseguirà.

La qual cosa ja és molt aconseguir.

ZENDEJAS DEPURATIVO DE LA SANGRE

A totes les persones que ens demanen per quin motiu els nostres organitzadors no es decideixen a portar novament l'equip de Biscaia, que tan bon record va deixar, ens veiem obligats a respondre'ls que és precisament pel record que van deixar que no es decideixen a portar-los.

Mentre a l'altra part dels Pirineus hi hagi infelços disposats a

tot, és una llàstima exposar els nostres flamants boxadors a rebre un contratemps.

La qüestió és viure contents i enganyats.

Ernest Rda. S. Antoni, 63

No varem faltar a l'Iris el dissabte, perquè les vetllades a l'americana ens tenen el cor robat, i, efectivament, varem distreure'ns de debò, sobresortint els combats Salvany-Sabaté, Oller-Pujol, Mompó-Escribano i Subietas-Rodríguez, sortint guanyadors els primers nomenats, exceptuant el d'en Subietas-Rodríguez, que fou declarat nul injustament, quan en Subietas portava força avantatge.

La nota negra fou un deplorable *chiqué* a càrrec dels arrojados López i Ortiz.

La vetllada, en conjunt, fou un èxit.

L'Uzcudun ha triomfat de n'Heaney.

A molts els sembla migrada la victòria per no haver estat obtinguda per «noca», però s'ha de tenir en compte que els homes que pugen al ring per esquivar solament les escames d'en Paulino, són més difícils de batre que els que cerquen la victòria.

Hotel del Centre
63, Rambla de Sant Joan, 63
TARRAGONA

A Sabadell tindran camp d'herba

Tal com ho llegeixen. A Sabadell tindran camp d'herba. Es tracta d'uns terrenys que uns directius del «Centre d'Esports» es varen anar a mirar. Són bastant a prop de l'estació del tren elèctric, i es veu que hi ha el propòsit fet de construir un excel·lent camp d'aquells que es fan dir «sí, senyor».

Es el cas que el «Sabadell», el camp que té ara a la Creu Alta, no és de propietat, i del camp aquest els cal pagar un lloguer crescutíssim, ço que és la causa que els directius del primer cercle esportiu de Sabadell hagin decidit

Ernest Gorres

adquirir uns terrenys en propietat per posar-hi un estadi dels bons.

Segons diuen, els terrenys no els costen pas gaires diners, i com que es tracta d'uns camps en els quals actualment ja hi ha *gazon*, sembla que no costarà gens de conservar-l'hi.

Per altra part, ens han dit que havia correut el rumor (que nosaltres acceptem també com a tal) que l'Ajuntament de Sabadell havia pensat contribuir a l'obra aquesta, aportant cinquanta mil pessetes per la construcció d'unes bones tribunes. Ni cal dir que una

cosa així seria un gran què, i que amb Ajuntaments com aquest es pot anar molt lluny.

I, per altra part, els equips de la capital podrien respirar tranquils davant la desaparició del fatídic camp de la Creu Alta.

Depuratiu WOKEYER

Purifica la sang violada. Evita i cura grans, herpes, picors i tota mena d'erupcions de la pell.

Venda: SEGALÀ
Centres d'Es. o-
cilles i Farmàcia
J. FERRE PIE
Corts, núm. 560

MOTORISME

LA REUNIO DE L'AUTODROM

La nombrosa concurrència que es va traslladar el diumenge a Sitges es pot assegurar que va passar un dia dels més feliços de la seva vida. Ah! Pobres de vostès que no hi van anar i no es pogueren emocionar! Perquè vostès no saben el que és una cursa de «Sima-Violet. Gran Prix»!... Com sofreixen els nervis veient aquells bòlids enfilarse pel *krak* de Terramar!... Especialment un «Sima-Violet» fet de llistons i llustrina verda, carrossat per la casa «Paquita», va engrescar els més exigents. I l'arribada triomfal d'en Milillu en el seu gairebé «Sedan» fou quelcom apoteòsic.

Seguidament, per no deixar refredar els espectadors, prengueren la sortida quatre motos de la categoria «del nen i per la nena», que a la tercera volta quedaren reduïdes a dues. Els espectadors, drets dalt de l'asfalt, seguien amb

interès la lectura del diari i esmorzaren amb tota tranquil·litat. Després de vint voltes, si l'una emocionant l'altra encara més, arribà triomfant a la meta la «Monet Goyon» d'en Buch, que guanyà foigadament. En segon lloc arribà l'Andreu, que baté a tots els que s'havien retirat.

Encara durava l'emoció d'aquesta cursa i els ànims estaven fortament excitats, quan, en mig de la natural expectació, engegaren tres «Austin». Dos que corrien i un que donava el tomb. La lluita devingué èpica i transcendental. La competència de marques i de conductors, que és allò que més anima una cursa, arribà al grau màxim, veient-se obligats a no mirar els espectadors massa impressionables. En Planàs arribà a la meta després d'haver aconseguit un promig de 113 quilòmetres per hora, i després va venir el patir. El patir consistia en fer córrer motos de 350 c. c. que no volien córrer.

S'engegaren com uns esperitats en Rolland, en Relos i en Torres. La lluita entre aquests tres corredors devingué aferrissada. Però com que no *hay motor que cien vueltas dure*, a la 17 en Relos va dir «ai què tinc!» i va plegar el ram, i a partir de la 25 en Torres va començar a fer parada i fonda a can Subirana, i va quedar en Rolland solet aguantant el tipus. A prudencial distància, però,

Ernest Sombreros

el seguien en García, en Faura, en Buxadé, en Rius i l'Andreu. Aquests dos darrers semblava que anessin a la processó, i el públic estava tranquil perquè veia que no es despistarien. Guanyà la cursa en Rolland, que féu un promig de 128'700 quilòmetres, seguit d'en García, que féu una bona cursa. Per evitar que es fes fosc abans d'hora, no es permeté als que quedaven que anessin voltant i els enviaren a jòc dient-los que ja es podien donar per satisfets.

No cal dir que l'emoció anava in crescendo i que quan varen sortir els 1,100 c. c. reforçats amb els dos «Austin», es va desbordar. Resumim dient que va guanyar l'«Amficar» d'en Soler i que no es registraren desgràcies personals.

I vingué el *match* Catalunya-Castella. Ja som allà on anàvem. I vàrem fer un paper d'estràça. En Macaya va dir que *naranjas*, i a les primeres voltes va plegar el ram. En Vidal perdé un temps preciós en començar, i quan s'hi posà de ferm els madrilenys li portaven dues voltes d'avantatge. I degut que en Teixidor no aconseguí fer arrencar la màquina, Catalunya perdé totes les probabilitats de guanyar. En Mateos volava i en Naurer sortejava els paratges accidentats de l'Autòdrom, com un natural del país. I en mig de la resignació general, en Naurer es calçà el primer, en Mateos el segon, i en Vidal arribà en tercer lloc. En Naurer havia fet voltes a 139 quilòmetres.

Abans no sortissin els bòlids d'en Bertrand i d'en Salissachs, el públic va guillar a cuita-corrents.

La setmana entrant en parlaré més extensament.

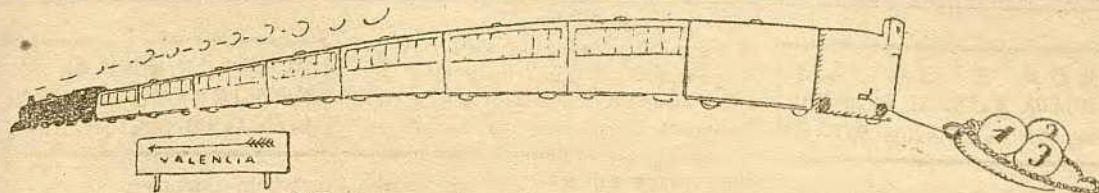
SARAGOSSANO

CARRER JAUME I, 11

Merès al PROTECTOR SEGURITAS s'han acabat els accidents d'autos que depenen de la il·luminació En Garatges i botigues d'accessoris

FUTBOL

La derrota del "Valencia" a Les Corts

UN «RECORD» D'EXPECTACIO. — AIXO ES ALLO? — UNA VICTORIA MES I UN CONTRINCANT MENYS. — HA VALGUT MES EL FARCIMENT QUE EL GALL :: :: ::

Perquè no manqués res en aquest encontre, dies abans ja ens va tenir preocupats, talment com si es tractés de les vigílies de quelcom sensacional i extraordinari.

Com canviem els temps i com evolucionen uns i altres! Abans, un encontre amb el «València» sols ens preocupava per saber quants gols els farien i per contemplar amb quina cara marxarien els «xes»; però, ara, un encontre amb el «València» desvetlla al bon soci blau-grana i li fa albirar coses pesades i tètriques, com un «xisto» d'en Fina.

Si en Sami ens farà la lleasca? Si en Piera el secundarà? Si allò de les lesions són *cuentos*? I tot han estat noves sensacionals, que en el fons s'hi descobria un pànic insuperable al contrari. Aquell aplom, aquella seguretat del «guanyarem!», ha desaparegut. El soci blau-grana, davant la incertitud, no ha sabut reaccionar. Ha quedat esporuguit i ha esperat el desenrotll dels esdeveniments aguantant-se l'alè i no gosant dir ni «piu».

I és que la falta de costum els ha desconcertat. Força al contrari dels de l'«Europa», que per ells la incertitud és ja mitja vida...

A més, els conflictes que han precedit el partit, l'han rodejat d'un aire supersensacional fora del corrent. Discussions a la Federació, dimissions, notes a la prem-

sa, protestes de *paganos*; en fi, que tothom hi ha dit la seva i ningú no s'ha deixat res per dir-hi.

Han estat un veritable mercat de Calaf els dies que han precedit els de l'encontre. N'hi ha hagut per tots els gustos, fins deixant-nos un regust que... a darrera hora ha desaparegut, davant l'esclatant victòria del nostre campió, que podem resumir en aquelles poques però eloqüents paraules d'aquell clàssic senyor de la tribuna:

— Falta que ells vulguin!

* * *

Si nosaltres haguéssim pagat l'entrada i el seient, no dubtariem pas gens a demanar al «València» que ens tornés el seu import, car no val de bona part el que ha fet patir els nostres aficionats, i, el que és pitjor, el que els ha fet gastar de cara a la revenda. Allò que tots suposàvem un equip sensacional, capaç de fer passar als jugadors del «Barça» una tarda de prova i de tenir-nos amb l'«ai!» al cor fins a darrera hora, ha resultat un onze discret, que diríem sense pretensions, si no fos que en té amb excés.

Avui per avui, que s'ho treguin del cap els «xes»: una mica més que el «Múrcia», i prou. Res de *temible rival* i de *legítim aspirante*. Encara han de menjar molts plats de sopes i han d'estrenar moltes bimbos a Mestalla per arribar a la nostra alçària.

I si pequem d'immodestos, calculin la natural indignació del bon espectador defraudat, que, creient anar a presenciar un encontre dels que se'n veuen pocs, ha vist solament una exhibició blau-grana magnífica per tots conceptes, pe-

rò sense el contrincant que hom des de fa un mes somniava. I serveixi la justa indignació d'atenuant a la nostra immodèstia.

El camp va omplir-se a rebentar de gent plena d'expectació i de nerviositat. Ja bon xic abans de començar onejaren banderetes d'un i altre bàndol, mostra evident que tots refiaven amb la victòria dels seus. El públic que per endavant l'encontre ja el dona per perdut, sols pensa en una derrota airosa, amb sortir del pas de la millor manera possible, però es reserva certes manifestacions, que són després la millor arma per fer brometa a les seves costelles...

Poc podem ressenyar de l'encontre que no sigui repetir això mateix: domini del «Barça», domini que a la primera part va tenir un caire d'embotellament amb entaponament i tot.

De sortida els blau-grana ja es feren els amos del camp (i perdoneu l'hipèrbole, si de fet ja en són), emplaçant-se davant dels dominis d'en Pedret, que se'ns mostrà força insegur, i després d'uns tanteigs preliminars, l'Arnau, salvant tres contraris, xutà amb perspicàcia, i ja em teniu el «xes» que desaren les banderoles a cuitacorrents. I encara no havíem pas tingut temps de cordar-se l'americana, quan en Piera, picant un *faut*, assolí el segon, pesi a l'estirada d'en Pedret, que ajudà a en-

Mustaper, 32 : Barcelona

Bilbao: Jardíes, 9; Tel. 9202

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Aribau, 35 - Telèfon 5031-A

colomar-se la bimba. Astorament dels visitants.

Però aquí no hauria acabat la broma, si la Providència no s'hagués compadit dels «valencians». Vingué un penal, i, contra el que acostuma a succeir, no fou gol. En Sagi, per excés d'intenció, tirà la bimba al pal, salvant el trencacolls en Roca. Després, més domini, i vingué l'accident de què fou víctima en Pedrol, que es mostrà l'animador de la línia d'atac: una lamentable topada i un cop rebut en el batibull, i ja teniu el simpàtic Pedrol allunyat dels camps per una temporada. Ràpida curació li desitgem.

Com si aquesta jugada l'hagués atribuït algun jugador a intencions malèvols, el joc va endurir-se, sobresortint en Sami buscant les pessigolles als contraris.

A la segona part, degut a jugar els del «Barça» amb deu solament, no varen dominar amb tanta insistència, però varen assolir un altre gol per mitjà d'en Sastre, aprofitant una pilota que sols posant-hi el peu ja era gol segur. L'inductor fou en Piera.

Després, escapades sense solta ni volta, cansanci de tots, expulsió d'en Sastre i d'en Rey i augmentant el desconcert general. Els

blau-grana, amb sols tres davanters, però tres internacionals, feren brometa, passejant-se l'equip valencià i esperant que passés el temps de la millor manera possible, mantenint el gran avantatge aconseguit.

I res més de particular no va tenir l'encontre, car, quant al públic, va restar més quiet del que era d'esperar, degut, més que a res, que el partit fou decidit des dels primers deu minuts.

Els millors foren l'Arnau i en Roca, sobre tot el primer. Després en Piera, en Castillo i en Muntané; en Planas també va treure faves d'olla; pels nostres. I en Garrobé, en Pedret, en Molina i en Cubells, pels valencians.

De l'àrbitre Menchaca, dient que no va ésser esbronat gens, queda evidenciada la seva excel·lent actuació.

IRÒNIC

Opinions que no fallen

En acabar el partit, quan encara quedaven nou supervivents per banda, i a en Garrobé ja se li havia dit tot, començarem a demanar parers a tort i a dret, per tal de poder oferir als nostres llegidors una informació tan extensa com documentada, tan documentada com distingida, tan distingida com imparcial i tan imparcial com poca-solta.

La primera víctima fou un valencià que en el transcurs del par-

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL: Sta. Anna, 21

tit s'havia empassat sis cigars, havia desteixit la boga de dues cadires i es mocava amb la corbata.

—Mos han amotat. Però lo que més sent és el gasto. Si mos haguessen cobrat la tribuna a preus normals, passe! Però després que a un el saquetchen, encara el desencolen; amb açò no hi ha dret. Pense que si en arribant a València no em tire de cap al Túria, no serà per por de morir ofegat. Serà únicament perquè no hi llis. Què l'àuia i m'escrostonarie la closca amb algun palet de riera.

I una vegada dites aquestes paraules, arreplegà de la mà un noi de pocs anys i se l'endugué rondinant

—Anem-nos-en, xiquet, que quant a mare ho sàpiga, se va a posar bona!

Seguidament entràrem al quarto on es vesteixen els jugadors i emprenguérem en Garrobé. El noi estava afectat i amb prou feines podia enraonar.

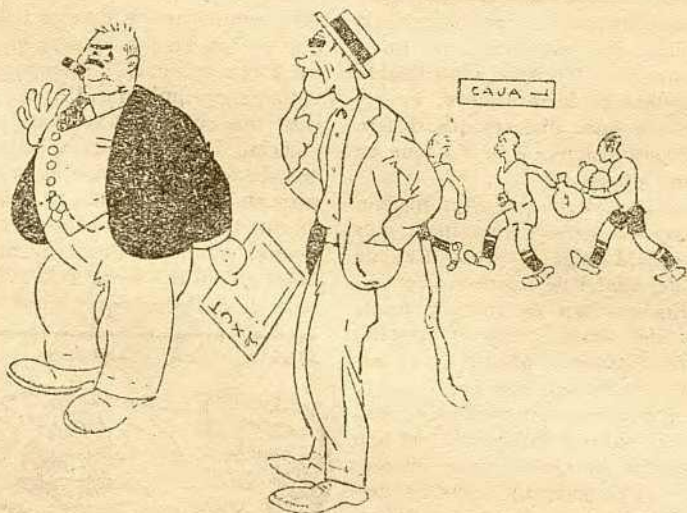
—Ja ho veu! Crac! La tibia! I pensar que havíem fet la manilla junts! Ara, després d'això, com volen que l'any vinent em presenti jo a Les Corts? Ni mai que hagués estat a l'escorxador!

En Sami s'expressà en els següents termes:

—Veuran: jo, quan he vist que en Planas anava de corcoll a cada topada, que en Pedrol passava al taller de reparacions, que en Muntané s'havia de remullar el «tupi» per no perdre els peus de vista, i que en Carulla lluia un xiribec a cada galta... m'he dit: «Pep, t'has de reservar pel dia de la final!» I m'he reservat. Ja han vist que he fet tot el que he pogut per no prendre mal. I no es cregui que ho he fet per por, no. Però jo em dec als socis... i digui, si jo arribó a faltar, què haurien fet els socis? Podent-los evitar aquest disgust, m'he sacrificat.

En Planas no cabia a la pell.

—Cregui que estic satisfet. Tots hem fet el que hem pogut. Fins jo mateix. Ah! Si no fos aquest maleit reuma i el contrapès de la ventresca! Però la qüestió és no perdre la moral. Oh, la moral! Jo que tinc experiència, ja li ho puc dir. La moral és un timo. Ja

Soci.—Què li sembla, senyor president, guanyarem avui?
 President.— Això no és cosa meua. Pregunteu-ho al caixer.

SETMANA SANTA EN LA COSTA BRAVA

TURISTES visiten el SANTUARI de SANT SEBASTIÀ DE PALA-FRUGELL, COSTA BRAVA. Totes les persones de bon gust passen alguns dies en el modern HOTEL RESTAURANT instal·lat en el mateix SANTUARI i reconegut com el millor situat per sa meravellosa vista, única en el Mediterrani. HOTEL RESTAURANT de moda sota direcció del seu amo Modest Lladó. Preus moderats

es deu haver fixat que jugava com a titular, no com a suplent.

L'Arnau, que fou el millor dels divuit jugadors hàbils (no comptem els dos que hi havia al quarto de les rates ni els dos de l'esquella), estava tan emocionat, que no ens pogué dir res. Altrament, el xicot està tan preocupat amb la creixença del nas, que li amenaça eclipsar el d'en Bosch, que es retreu i no gosa presentar-se en societat.

En Montes, que va agafant la «pinta» d'un dinosauri i només pot jugar en camps molt espaiosos, no es mostrà gaire falaguer.

—I què representa la tibia al costat de la derrota? A nosaltres mos han trencat la marxa ascendent, i en arribant a València mos haurem de vendre les tribunes. Ja pot dir que la meua tàctica de cobrir tot el camp situant-me al centre, ha fallat degut a les dimensions del camp. Aquesta tàctica, jugant al pasillo de casa,

sempre m'havia donat bon resultat.

El bon soci del «Barcelona», amb la gorja seca de tant cridar: «Criminals! Assassins! Sanguinaris!», i l'hongo convertit en una torradora, s'abraçava amb tots els seus semblants i la satisfacció no li cabia dintre el trajo.

Els valencians, cap-cots i silenciosos, sortiren del camp i desfilaron per la Diagonal amb les mans a les butxaques, rondinant i dient pestes d'en Montes.

En arribar a l'estació, el tren els va rebre xiulant.

—Mos xiulen!

—Es la màquina!

—Malaguanyat entusiasme, que no tenim mai ocasió de desbordar.

A altes hores de la matinada, a Canaletes encara hi havia un grup que discutia si havia estat la tibia o el peroné.

Dova

L'«Europa», a Castelló, perd un partit que podia molt ben guanyar

(Del nostre enviat especial)

HA PERDUT L'«EUROPA»

Ningú absolutament de tots els que vàrem presenciar aquest partit no ens podem explicar com és que l'«Europa» no guanyés. Hem estat de pega. Això sí. Però no es té pas de donar la culpa de tot a l'*Hado Adverso*. Està bé que aquest senyor tingui quelcom que veure amb aquest dos a un, però també hem de tenir en compte que l'equip de l'«Europa» no és pas el que es necessita per fer un bon paper en un partit de campionat d'Espanya. Aquesta vegada, amb tot i que en Corbella va fer unes coses fantàstiques, va quedar demostrada la ineficàcia dels interiors. A més, que en Florensa va tenir el sant girat d'espallles.

PRELUDI DE TEMPESTA

Quan anàvem cap a Castelló, ja

ens començàrem a veure venir el resultat advers. En Serra, en Pelli, l'Alcoriza i en Corbella armaren un coro, movent un xivarri de mil diables i desafinant més que un altaveu de ràdio. A qui se li podia acudir de buscar el temporal, quan aquest ja per si sol anava venint? A ningú més que a aquets nois. Perquè del mateix equip, gent de més enteniment com són en Cros, en Pelaó i l'Artisus, es passaren el viatge a la quieta jugant al «tutú».

L'ESTADA A CASTELLO

Els jugadors de l'«Europa» es

passaren l'estona d'abans del partit passejant per la població. En Pellicer, en Pelaó, en Maurici i l'Artisus anaven pels carrers de Castelló discutint pacíficament de política i essent l'admiració de tots els vianants. En canvi, tots els altres se n'anaren a fer una exhibició de xarleston, passant-hi una bona estona, fins que els directius els hi varen atrapar. L'únic que s'hi va quedar va ésser en Monleón.

PER QUE NO ELS PERMETEREN VISITAR EL CAMP? :: :: :: :: ::

Una de les úniques visites que col·lectivament féu la col·lectivitat «europeista» fou al camp de joc del Castelló. La gent volia veure com era fet, però quan hi foren es trobaren amb què no els deixaren entrar. Ells prou demanaren explicacions, però no n'hi va haver de cuits, i no els fou possible visitar el terreny fins a l'hora del partit. Potser tenien por que els sembrassin la cuca del camp del «Barça», que, d'haver fet els mateixos estralls que a Les Corts, els hauria deixat sense gens d'herba. (A honor de la cuca, hem de dir que el camp té l'herba a claps i n'hi ha molt poca.)

COMENTARI AL PARTIT

La primera part d'aquest partit fou d'un domini aclaparador de l'«Europa», que va tenir els nois del «Castelló» embotellats completament gràcies a la formidable labor de la línia mitja nostra, que féu un partidàs magnífic, sobresortint, no obstant, en Maurici, que es portà com un veritable heroi, empaitant la pilota fos on volgués, i pensant tota la tarda com si l'empaités el sastre amb una factura.

En canvi, la segona part ja fou més igualada, i això fou degut a què, així com a la primera part es va fer bon futbol, i en aquest cas l'«Europa» va demostrar ésser més bregat en qüestions d'aquestes, en aquesta segona part les patacades estigueren a l'ordre del dia, i cadascú hi féu el que

Vinos marca CLARIANA

CARLOS MAS MESTRE :: Rambla Cataluña, 95 :: Telef. 3257 A.

Comprad en esta antigua y acreditada casa, toda clase de vinos generosos embotellados, champagnes y licores del país y extranjero. SERVICIO A DOMICILIO

L'únic substitut del Xampany és el VIVERT

pogué a mida de ses forces, deixant passar la pilota per veure si es podia arreplegar la canyella de la cama del contrari.

COM JUGAREN ELS EQUIPS

De l'«Europa», en Florensa no ens va pas agradar. Els dos gols que li entraren, amb tot i la desgràcia que va tenir quan el primer, creiem que els podia molt ben parar. A més, en cap ocasió donà la sensació d'ésser el gran porter que ha demostrat ésser en altres ocasions. Els defenses tingueren alguns moments de falta de compenetració, però en el demés compliren perfectament i amb molta seguretat. Dels mitjos, tal com ja hem dit, el que ens agradà més fou en Maurici, amb tot i que la línia fou sense cap mena de dubtes la millor de totes les que hi havia al camp. De la davantera, ens agradaren en Cros, que jugà amb un gran entusiasme, i els extrems. En Bestit no va deixar satisfet a ningú, i segurament ni a ell mateix. I en Corbella es mereix capítol a part. S'ha de tenir en compte que si l'actuació dels nostres davanters no donà un resultat més elevat de marcador, fou degut, primer, perquè l'Alanga tenia una xamba de les que fan època, i parava coses que ni un urbà dels de la mà de morter no s'hauria vist amb ànim de parar. I després també hem de tenir en compte que es jugà amb bastant de desgràcia, ja que alguns xuts tocaren el pal, quan ja

els «istes» del «Castelló» es començaven a tapar els ulls i a posar cares llargues i de prunes agres.

EN CORBELLA

Vostès coneixen en Corbella? Vostès han vist mai en Corbella en ple ús de les seves facultats? Doncs tot el que vostès han vist no és res comparat amb el que féu en aquest partit. El seu tradicional joc de patacada seca aquesta vegada fou posat en pràctica, i consti que li donà un excel·lent resultat. Però, a més que contrari que topava amb ell contrari que sortia amb tots els ossos fora de lloc, va fer un joc pràctic, passant, driblant i xutant, i, a no ésser que semblava que tingués alguna cosa que veure amb els pals, l'excel·lent actuació del noi aquest s'hauria acabat d'arrodonir amb un parell o tres de gols que, amb tot i la sort de l'Alanga, no els hauria pas pogut aturar.

Ernest Gorres

L'EQUIP DEL «CASTELLO»

L'equip del «Castelló» no demostrà pas ésser res de l'altre món, ni a aquest pas no inventaran pas mai la pólvora. L'«Europa» els en pot ensenyar molt, i en aquest partit els superà quatre vegades.

De les seves individualitats, havem d'esmentar en primer lloc el formidable partit que va fer l'Alanga treient unes coses fantàstiques, i per ordre de mèrits el següent en Martínez, en Montañés i en Bellés.

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

ELS GOLS

Als cinc minuts de començat el partit, es va armar un lío davant la porta d'en Florensa, i en Maurici, intentant allunyar la pilota, li ventà patacada, però aquesta anà a topar contra les cames de l'Artisus, i, davant l'astorament d'en Florensa, se n'anà de rebot cap a la porta, marcant així els de Castelló el seu primer gol.

Quan faltaven dos minuts per acabar la primera part, i en un dels tants assetges a la porta local, l'Alcàzar va centrar i en Corbella va rematar, tocant la pilota el pal, però com que en Pelli estava a l'aguait, encara l'Alanga no tenia temps de refer-se de l'espant, que ja l'«Europa» havia aconseguit l'empat.

I quan faltaven deu o onze minuts per acabar-se el partit, es va tirar un *free-kick* contra l'«Europa», i com que en Florensa va sortir en fals, en Ballés va passar la pilota a en Martínez i aquest es cuidà del demés.

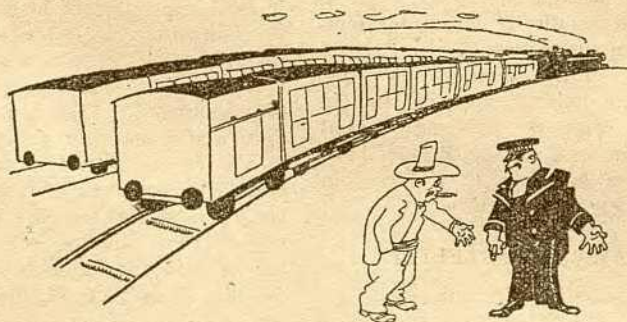
EL REFLI I EL PUBLIC

Del xiulet se'n va cuidar el senyor Balaguer, que va agradar a tothom, i el públic es portà imparcial fins l'extrem, amb tot i que no deixà d'animar els seus.

EPILEG

Ha perdut l'«Europa». Ens queda el consol que segurament el partit aquest és el millor que ha fet de molt temps ençà. Però hem de tenir en compte que, encara que es mereixés guanyar, va perdre. I encara que en aquest món qui no s'accontenta és perquè no vol, sempre queda l'esperança que tots aquests partits és com si no haguéssim fet res i encara podem tenir confiança en les lluites que de cop s'han de tornar a començar. Amb tot i que, com que gols són trumfos, no en treurem res de fer joc científic i precis si no podem fer funcionar l'score.

DIFUNT

VIATGE INUTIL

M'esperaré per ací fins que el tren torne a marxar cap a València.

—Però que no va a veure el partit?

—Fuchi, home! Que no sap que una tribuna val 10 pessetes?!

GRAFIC-SPORT

REVISTA SEMANAL D'ACTUALITAT DE DEPORTES

Es la revista que interesa a todos

Campionat escolar de futbol

Aquesta setmana els en podem explicar de fresques. El partit Medicina-Pèrits es va acabar a favor de Pèrits pel resultat de 2 a 1, però com que es veu que el segon gol els guanyadors l'entraren amb les mans, es va armar l'escàndol de l'època, i uns quants «istes» volien fer amb suc a l'àrbitre, que per cert no era pas col·legiat. Contribuí a exaltar els ànims l'anul·lament d'un gol que entrà en Pujades, perquè va confondre el porter amb la pilota, i els encaixonà tots dos a la gàbia d'una empenta de les de pronòstic. A més, en Sagarra va estar a punt que se li mengessin la freixura, ja que va voler tirar un penal, i per excés d'intenció (mala intenció, per suposat) el va errar, i de les tribunes del camp del «Gràcia», que era allà on es jugava aquest partit, en va saltar una cadira cap a veure si podia arreplegar la còrpora d'aquest esmentat jugador. Després, a l'hora de firmar l'acta, es veu que els de Medicina no la volgueren firmar i l'estriparen, la qual cosa donà per resultat que es retirin els futurs *matasanos* del campionat. En Musters no va jugar, perquè es veu que s'havia lesionat la setmana anterior.

Els advocats se n'endugueren el desengany de l'època, ja que els de Farmàcia, que han fet unes excel·lents reformes a l'equip, els varen guanyar per un gol a zero. Sobresortí la ratlla mitja dels guanyadors, i en Capdevila, que a aquest pas s'acreditarà com a un rival directe dels millors porters d'aquest món, i gairebé ens atreviríem a dir que de Sant Pere i tot. (Amb tot i que aquest senyor és considerat com el porter de més eficàcia que es coneix. O millor dit, que ningú no el coneix.)

Els de Ciències, jugant amb l'equip reformat i desballestat, varen empatar amb els de Comerç a dos gols.

Batxillerat va guanyar a Arquitectes per quatre gols a dos. Els Arquitectes acabaren la primera part guanyant, però com que, pel que es veu, el resultat que consta a l'acta és el de quan s'acaba la segona part, no els va servir per res aquest avantatge, ja que els altres els en varen encaixonar tres a la segona part. En Campos va

jugar estant malalt, cosa que no deixa d'ésser una imprudència, i, no obstant, a la segona part es va lluir de valent. En Santanera va sentir a dir que a l'equip nacional argentí volen fer reformes, i l'home hi va posar el coll, per veure si quan hi vagi el seleccionen a ell. En Pujol és un gran noi (encara que no ho sembli). I en López és un defensa d'aquells que quan els convé es revelen i no hi ha prou davanters per aturar-lo. Els vençuts hi posaren tot el seu saber, i el sindicalista aristocràtic va lluir les «etxures» amb aquella elegància. En Detrell va fer un gol d'upa, i en Mongrell i en Raynard són dos fenòmens d'empenta.

Es ben normal que Normal tornés a rebre seriosament, ja que aquesta vegada jugaven contra Enginyers.

Els àrbitres col·legiats aquesta vegada brillaron per su ausencia, i només n'hi va haver un que arbitrés un partit, perquè estava desprevintut i el varen agafar i el feren arbitrar per força. Amb això no s'hi val perquè ja que la Federació organitza el campionat amb la cooperació dels àrbitres, és just que aquests no facin el ronsa i es presentin.

Els fem saber que en Juan Antonio Pascual de Bonanza y Galcerán continua essent el gran as de sempre, i que en Calderón (no té res que veure amb «La vida es sueño») s'està acreditant com excel·lent futbolista.

Diuen que ara els partits es ju-

garan també els dimarts, per veure si així l'any vinent ja haurem acabat el campionat.

I el senyor Monjo ens va assegurar que les medalles dels campions seran d'or de debò. Ens ho creiem, perquè paraula del senyor Monjo és acta notarial. VADE-MECUM

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran chic i elegància
Sempre les últimes novetats :: En ocasions urgents
trajes en 8 hores

CASA DE CONFIANZA

En Mauri està a punt de caure

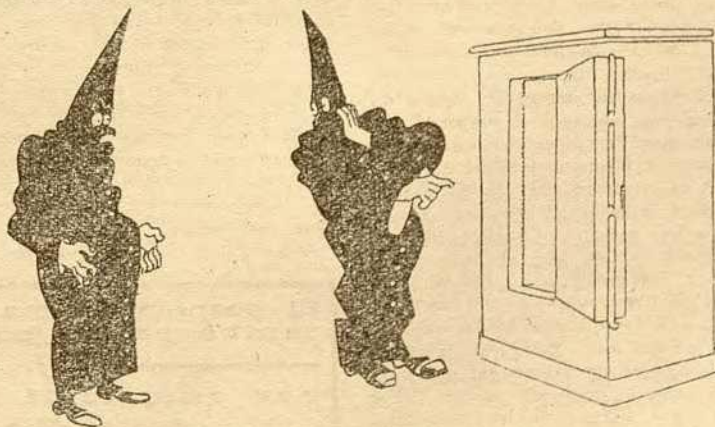
En Mauri, com una fruita madura d'un arbre de «La Manigua», està a punt de caure. Don Arcadio i un parell de directius del «Barcelona», cada matí, en passar per Les Corts, s'acosten a l'arbre i el sacsegen per veure si cau. Hi ha dies que també furguen amb la badoquera i fan soroll de *calderilla*.

Tots aquests treballs de recol·lecció del fruit sembla que costaran aproximadament 25.000 satisfaccions i una batalla campal amb l'«Espanol».

Però en Mauri caurà.

Si els directius del «Barcelona» s'ho han posat al cap, el seu poder i el seu *tesón* és tan gran, que no creiem que el fruit pugui resistir-los.

Ja en sentiran a parlar.

—I ara de què farem mànegues?

—Ens mostrarem enèrgics i posarem més multes als jugadors.

Sombreros = Gorres = Boines

SEMPRE LO MES NOU I A PREUS LIMITATS

LA SOMBRERERIA DE TOTS

4, Ronda Universitat, 4, tenda

DE TOT CATALUNYA

DES DE SABADELL

Acabat el campionat, acabats els èxits del nostre equip representatiu. Juguen en el nostre camp contra el «Terrassa», i perden; juguen contra el «Badalona», i reben del carpó, i això que en aquest últim partit teníem la paella pel mànec, ja que fou arbitrat per un dels nostres socis, el senyor Gall.

BASTONS

a preus mai vistos

Fàbrica : Passatge Bacardí
(Rambla-Plaça Reial)

Per cert que va prenent increment aquesta iniciativa del «Sabadell» de prescindir dels àrbitres col·legiats per als partits amistosos, i hom, pel camp de futbol, ja ha sentit els planys dels interessats; però nosaltres la trobem encertadíssima aquesta mesura; per culpa dels àrbitres els clubs sofreixen sancions i multes, i ells mai no sofreixen sancions pels mals arbitratges; doncs que de la seva pell se'n facin les tiretes; que siguin ells mateixos els que paguin les multes, i fins així hi farem negoci els clubs.

Ara mateix, el «Sabadell» ha de pagar al Col·legi d'Àrbitres unes dietes del senyor Peris per haver anat a Lleida disposat a jutjar un partit entre el «Sabadell» i el titular d'aquella ciutat. Dit partit tenia lloc en el camp de la Creu Alta, però per una equivocació dels delegats del «Lleida» i del «Sabadell» en fer la sol·licitud, indicaren que el partit tenia lloc al camp de la capital del Segre. El Col·legi va nomenar el senyor Peris, sense que dit senyor figurés en la llista dels elegits pels delegats.

El més xocant del cas és que el dissabte anterior al partit el senyor Peris fou avisat a Canaletes per un company d'ofici, que el partit tenia lloc a Sabadell i no a Lleida, a la qual cosa respongué: «A mi me mandan ir a Lérida y a Lérida voy», i vet ací per quin motiu el «Sabadell» ha de pagar un arbitratge, uns viatges i unes dietes al senyor Peris. Res: que trobem encertada l'actitud dels del «Centre d'Esports», que desitgem trobi imitadors.

TUTANKAMEN

El dia de la Mare de Déu, mentre un servidor de vostres es feia netejar allò que em poso als peus els dies de festa, vaig «diquelara» com l'amic Tifeta i acompanyants entraven a fer el sidral amb almèjas a can «Julio».

El per què de la visita no ho sé, peròestic quelcom a l'aguait i no cal dir que em tenen en cos i ànima a la seva butxaca.

D'arribar a un acord, ja sap, doncs, en Tifeta que en «Coet de Pet» correspondrà amb quelcom de grimègia als seus desigs.

CALLICIDA

del Dr. PIZ

ULLS DE POLL, DURCIES, VERRUGUES
Tub 1/25. Venda: PLAÇA PI, n.º 6, Farmàcia

Assabentat que en cada reunió del «R. D.» hi ha qui es preocupa de la meua persona, vaig aprofitar un dels pocs moments en què al local de don Julio no s'hi veu un alma, per instal·lar un micrófon de pell de timbal a la sala de sessions.

Per no perdre paraula, puix casualment a la mateixa nit hi havia sessió, a dos quarts de deu ja tenia el meu aparell als pàmpols.

Devia ésser massa d'hora, car a la sala regnava gran silenci; tan sols el piano de maneta de don Julio, sens dubte per alegrar la concurrència, tocava una marxa fúnebre.

De resultes d'una marxa tan pesada vaig quedar-me abaltit.

«El senyor Franch té la paraula». Aquests mots pronunciats, per en Llop, em despertaren.

—Malo!—vaig pensar.—Ja tenim feina per estona.

A les 3 del matí va ésser pronun-

ciat el tan esperat «He dit», sentint-se guidadament un «Gràcies a Déu» general.

Aleshores una veu va començar a dir, mig en broma, mig seriosament: «Em sembla que el senyor Polvorin és en «Coet de Pet»». L'atudit, de moment també va prendre la cosa a broma, però després ja van ésser dos els que li deien el mateix, ja una mica més seriosament; després foren tres els que ho comentaven tot seriosament. Pel que es veu, tant van arribar a omplir els calçotets del Polvorin, que aquest explotà. Un gran tro em deixà incomunicat.

Què haurà passat? Tot seguit vaig dirigir-me al lloc del sinistre.

El que els meus ulls varen veure era esgarriós i trasbalsador. Tots els mobles del local social, inclús la vitrina amb les 698 copes, estaven escampats pel carrer. En Borrascos, penjat al balcó en forma de cobrellit, estava agonitzant; en Kiko, atravesat per un canó de l'estufa, encara demanava voluntaris per treballar; en Franch, amb tot el trajo a trossos, ensenyava la ceba; en Llop, tot brut, va anar a parar sobre un lleó de ca l'Olimpo; en Ministre va perdre la cartera, i tres gitanets del forro de l'armilla; en Tarés va quedar completament carbonitzat amb les ulleres fumades; en Font es salvà de la crema per trobar-se a fer ses feines, i en Lluïset va fer cap dins d'un tinter. En fi, un quadro que feia fredat.

En aquell moment va baixar de la sala de sessions, tot satisfet, en Polvorin, passà per damunt de tots els trastos, escupí de gairell, pesà el peu a la melsa d'en Criticon i amb veu d'esquimal digué:

ULLS DE POLL

Jamal en patiren, si proveu el famós

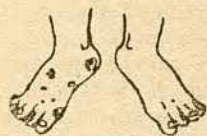
CALLICIDA

CERCAVIDES

Venda: Casa Segal
centres d'específics
farmàcies

Dr. PIZ

Unió, 5, farmàcia

«Por mi culpa no fué; me pervocaron. Quisieron humillarme. Qué simpleza! No sabían que cuando yo me enfado no dejo titare con cabeza.»

Va marxar tot seguit cap el catre, deixant-me més parat que un rellotge de sol en dia de pluja. Coet de Pet

Si després de malversar temps i diner també ha de portar son receptor a

R E M

per què no li porta de seguida?

128 - BALMES - 128

Garantia suprema en Radio

Francoli

El millor Xampany del món

Concessionari

F. Ferrer i Mestres

Passeig Gràcia, 111 - Tel. 2744-6

DES DE MATARÓ

Al local de l'«lluro» s'inaugurarà, dijous vinent, una exposició d'Art, a base de figures de futbol, que, segons referències, serà colossal.

N'he pogut veure algunes d'elles i em faig càrrec de la importància que tindrà la mateixa, i que s'instal·larà al saló de billars, convenientment transformat pel conegut adornista senyor Blanchart.

Pesi a la propaganda que en contra d'ella ve fent l'«Stadium», assolirà un èxit mai vist.

En el número vinent me n'ocuparé detingudament.

Es veu que al senyor encarregat de les «Futboleries» de l'estimat *Diari de Mataró* (quan anomeno sempre el *Diari*, ho faig amb tot el respecte, que ben bé n'és mereixedor), li ha caigut en gràcia en «Pepet». Ho celebren, home. I per cert que aquestes benèvoles xafarderies són celebrades sempre.

Molt bé, anònim amic del *Diari*. Si puc aconseguir-ho, també us faré posar un bust a l'exposició que dijous farà l'«lluro».

Ja van veure els professionals anglesos que van venir a jugar contra l'«lluro»?

Una estreta de mans a la Junta per les encerades que sap fer.

Qui no conegui la lletra X, que vagi al local de l'«lluro» i miri el tauler, que si no se n'hi omplen les butxaques, ni mai.

Això és gastar les beceroles!...

Una gran notícia!...

En Leonart causa baixa a l'«lluro» i passa a una altra entitat.

ANTISARNIC Martí

Cura la sarna

Sense bany, sense perill i ràpidament.

VENDA: Bruc, 49, Parla-
ment, núm. 17, i Farmàcies

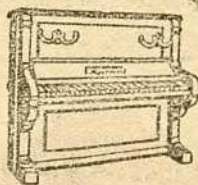
Que no s'ho creuen? Doncs ja ho venran.

Jo només els diré que els conills ja comencen a fer-se barricades per defensar-se, i les perdius aniran amb para-caigudes, per no fer-se tant mal en les caigudes.

Dilluns passat es feren proves del nou motor de la barca «La Farandola». Foren presenciades per la Junta de l'«lluro» i components de l'entitat primerament dita. Tenen en projecte conduir fins el camp els jugadors forasters. A Mataró hi veurem coses grans.

PEPET

PIANOS

DE CORDES CREUADES
AMB MARC DE FERRO

Sublim marca

R. MARISTANY

Casa fundada en 1870

AL COMPTAT
PLASSOS I LLOGUER

18, Plaça de Catalunya, 18

DES DE LLEIDA

Ja hem arribat al temps de les proves i de fer el ridícul. El «lleidà», flamaníssim equip de primera categoria, el de les gestes heroïques, poc menys que invencible en el seu camp, acaba d'ésser atunyat rodonament pel «Ripollès», modestíssim equip de segona categoria.

Ara sortirem amb allò que els locals es presentaren al camp amb una subata i una espardeya, però això no justifica mai el trist paper que amb aquestes actuacions fa l'equip que porta el nom de Lleida, davant de tot Catalunya.

Després, per la festa major, voldrem fer llenos.

Miau!...

Al «Joventut» li ha florit una segona edició d'en Castillo, solament que aquesta vegada és en forma de diminuto Broto.

CICLES

J. BENEDID

Telèf. 243 A. — Aragó, 270

ESPORTS

Ens referim al nano Builla, que és una mena de baldafa perforadora.

En Perenya ja és a Barcelona a oferir la nova revelació.

Ja tenim sort que cada any hi ha palla nova, si no que en faria de temps que hauríem llaurat.

Diuen que el «lleidà» ja ha tirat l'ham a en Builla, però l'amor al club i les pessetes «promeses» poden més que les ganes de jugar a la primera categoria, i es manté fidel a su bandera.

Però a l'últim haurem de fer un saltet i passar el pont.

Oi, maco?

En «Fantomas» s'ha passat uns dies a la «Mata».

Els diaris que ens arriben de Barcelona no han anunciat la seva arribada, però a les «Notas Meteorològiques» ens diuen que hi fa molt mal temps.

Que pel cas és el mateix.

EL CUCURULLA GENTIL

DES DE MANRESA

UN ESDEVENIMENT FUTBOLÍSTIC MANRESA

Quatre dies abans d'aquest esdeveniment, aparegueren pels carrers més cèntrics uns llençols penjats, com si haguessin estès la bugada, que anunciaven la vinguda del «R. C. D. Español», i s'hi destacava d'una manera especial el nom d'en Zamora, com si no sabés tothom quina mena d'individu és.

Ho devien posar per obcecar pàgesos.

Amb tot això, per fi arribà el dia memorable. Un dia esplèndid, si no hagués estat per uns núvols maliciosos i més negres que la camisa d'un carboner, que copsaven l'hora de l'arribada de l'once famoso per posar-se

A. SANROMA

Belmes, 62-BARCELONA

CICLES

MOTOS

Accessoris

Articles

per a esports

LA GRAN MODA

SASTRERIA CAMISERIA

RAMBLA DE LES FLORS 4

TRAJOS A MIDA PER A CABALLER - PER A JOVENETS I NENS
TRAJOS I ABRICS CONFECCIONATS. EMPLEANT EL NOU SISTEMA
DE CONFECCIO TAL COM SI FOS A MIDA - PREUS LIMITATS.

a ploure, sense tenir compassió als yanyos de qualque soci poca-solta.

Com que les pàfies ja estaven gastades, s'havia de jugar tant si com no, i desafiant les ires desencadenades del firmament, centraren la bimba i endavant les atxes.

Un, dos, tres gols s'encolomaren a la porta del *guardameta nacional* als deu minuts.

Els núvols aquells esmentats suara, empipats de tanta «paveria», es posaren a tirar pedres al desolat Zamora (segurament que anaven per ell), i s'hagué d'interrompre aquest partit, que semblava una bassa... d'aigua.

Passada un xic la marfuga, els jugadors *blanqui-azules* (és una mica problemàtic això de *blanqui-azules*, perquè tots estaven plens de llot) es tiraren a la piscina disposats a jugar-s'ho tot per guanyar.

Amb penes i treballs arribaren a marcar quatre gols, i ja es donava la cosa per feta, quan, en un atac a la porta de l'internacional, anà una pilota directa al *fielato*, i malgrat en Ricardo fes un capbuçó que per poc es nega, no pogué evitar que l'empat es produís, amb totes les agravants.

Moments abans d'acabar-se aquest encontre tan xop, el sol encara tragué el cap per dessobre Coll-Baix i l'arc de Sant Martí aparegué, com volent coronar la gesta de l'equip del «C. E. Manresa» i abraçar el camp del Pujollet, *testigo mudo* de la desfeta de los *leones blanqui-azules*.

Heus aquí del que a Manresa en diem esdeveniment.

ESQUITX

DES DE CANET DE MAR

Serà cert que farem com els grossos i fins ens diran com a ells «los eternos... *vivales*»?

El cert és que els més significats membres del «Calella» i el «Canet» es reuniren per a concertar alguns partits de comú acord.

Volien fer una selecció d'ambdós equips per a jugar amb els de l'esquadra anglesa, però en assabentar-se del resultat de ca l'«*lluro*» varen resoldre deixar-ho per quan ens visiti l'esquadra txeca, car consideraren que avui potser són els únics que es poden posar al nostre costat sense fer un gros ridícul.

I mentre s'espera els txecs, es faran partits amistosos a cada camp, amb les seves corresponents copes de

llauna, medalles de llautó, àrbitres col·legiats, *linesmen* col·legiats i tota la màxima garantia d'imparcialitat, amistat i... bon resultat.

Ahir a Calella, diumenge a Canet, i del campionat ni cal parlar-ne; diu que anirem al grup «B» de cop, com allò dels ànecs. Quina delícia! I diuen que hi ha crisis de futbol; com es veu que n'hi ha molts que no han conegut mai com es fan les coses a la Federació.

La propaganda dels Estats Units, al costat nostre... *merditis*!

TRIPETES

COALTAR
Elaborado en España
F1500 P15 2'60

DR. CUIXART
Arc del Teatre, 21, l'armèla - Barcelona

DES DE VILANOVA

Una anècdota d'en S. Robira, extrem-esquerra de l'«A. A. O.», de Vilanova:

Degut al ràpid ascens que en Rovira va fer, car de l'infantil passà al primer, es començà a sentir conqueridor. Però com que les xicotes de Vilanova estan més escamades que

els conills en temps de cacera, esportà amb candeletes la primera sortida dels «*Alumnets*».

Vingué l'anada a Terrassa. De bon matí es llevà i es vestí de vint-i-un botó i a l'estació falta gent, encara que eren les 5 i el tren no marxava fins a les 8, no s'amoïnà; no fos cas que perdés el tren.

En arribar a Barcelona, feina tingueren per embarcar-lo al tren de Les Planes, perquè una colla de pel·liculers se'l volien endur, creient-se que era en Bull Montana. Per no avorrir-se, es posà a llegir el *Baül*, i quan el tingué llegit (anuncis i tot), es fixà en una xicoteta que, asseguda de perfil, el mirava de reüll. Llençà el *Baül*, s'arreglà la corbata i es posà tot tibat, posant els ulls en blanc.

Peró... li havia fet l'ullet?... Sí... no... Es a dir, no... sí... S'hi fixà, i, sí, sí, aquella xicoteta de tant en tant li feia l'ullet. Llençà un sospir profund i amb un posat de Valentino se li assegué al costat. De la forta arrambada que li donà, la xicoteta es tombà i... Oh! El caos, la fam, la pesta, la mort i...!

Era guenya!...

DES DE GRANOLLERS

Alirón! Alirón! El «Granollers» ya es campeón! Pim! Pam! Pim! Pom! He! He! He!...

Reno! Ara sí que estic convençut que serveixo per alguna cosa en aquest món, perquè el que és per fer pronòstics, ja voldria que en vingués un altre. Res, sidralistes; ja veieu «L'Espietat» si tenia raó quan us deia que seríem el que ja som. Campions! Nada menos que champions!

Aquesta sensacional notícia caigué al nostre poble com una bomba, però el que és en altres, me *rio yo* de les granades d'un morter de 42! L'efecte que haurà causat, sense extremar la nota, fins m'atreviré a dir que molts, en veure's tan contrariats, fins s'hauran suïcidat. Ai, pobrets, i quina llàstima que deuen fer!

Un corredor d'embotits m'acaba de fer saber que la llonganissa de Vic i el pa de pessic d'Idem han experimentat una baixa terrible. I és natural. Amb els contratemps soferts últimament, qualsevol està disposat a consumir aquests dos articles, que costen tan de digerir. Jo els recomano

ELS LUBRIFICANTS AMERICANS IMPORTATS DE PENSILVANIA, U.S.A.

"SILK OIL" SON ELS PITJORS

Representant
VICENS PIERA

MAGATZEMS I OFICINES
Consell de Cent, 265 i Tel. 4824-A i Barcelona

Policlínica LA CREU

Carrer de Sant Pau, 40

**UROLOGIA : Curacló ràpida
per mètodes moderns**

que esperin un altre any, o dos, és igual, no ve d'un, com més millor, i després d'un dia serà un altre dia.

Don Juan, l'ex-ladriller, no sap el que li passa. Ell mateix es pregunta: «Però, pot ésser que siguem campions? Serà veritat tanta bellesa?» I jo li dic: «De bonic, no que no ho és, però en som com dos i dos fan quatre.» Ja veus, don Juan.

En Pepet «Grapa» està rebent les felicitacions a mils i a milions, perquè ens ha portat un davanter-centre que sembla que farà per casa. El més estrany de tot és que és de Sans, i sembla que no és esguerrat. Ara, que jo li diré que no presumeixi tant, perquè fins que jo vegi la baixa no em creure que sigui per nosaltres: en sap massa; i el «Sans», dirà la última paraula, i aquesta em sembla que es farà sentir, i els de la Junta estic més que segur que faran el sord, perquè, és molt natural, davant d'aquest programa de les peles, la sordera és aguda.

L'ESPIETA

DES DE GIRONA

La Directiva de la «U. D. G.» ha llicenciat uns quants jugadors, per divergències sorgides sobre uns càstigs imposats, i ara els nois declarats «cessants» s'hi volen tornar.

Deuran signar una sol·licitud demanant clemència.

Ah! I encara miren de fer el pes, per tal que no els rebutgin com a falsos o sevillanos!

Mai com ara els socis havien estat tan d'acord amb l'actuació de la Directiva. I és que tots els socis, del primer a l'últim, estan disposats a no tolerar alguns gestos rebecs dels jugadors que han quedat acomiadats.

Sic transit glòria mundi. Aquestes eren les paraules que els ex-jugadors Vinyes, Bosch, Roca, Feliu, Fàbregues i Puig pronunciaven en sortir de la reunió tinguda amb la Directiva després d'haver llençat els seus components el seu *Vude Retro*. (Paraules i frases llatines que han de mirar-se al diccionari, per a major il·lustració de la classe futbolística.)

Passa un jugador amb un diploma i van sortint personatges:

Porter.—Vostè, qui és?

—Sóc el pare.

P.—I vostè?

—La mare.

P.—Vós, qui sou?

—L'avi.

P.—I vós, mestressa?

—L'àvia.

P.—I tu, maco?

—Jo, el germà.

P.—I vostè, senyoreta?

—La seva promesa.

P.—Perdoni. Qui és?

—La sogra.

P.—Dispensi, faci el favor...

—Sóc el cosí del marit de la sogra.

P. (fent reverència).—Partin, passin.

Aquests són els grans estalvis, els càstigs i la manera d'omplir el camp de la «U. D. G.»!!!

GRAFIC-SPORT

Es la revista que interessa a todos

Afortunado en el juego, desgraciado en amores!!

Un bitllet per Mataró, la quinta, tres mil pessetes, cent duros al mes, un saquet de càmbora, un rastell de cebes i una medicina per fer créixer.

N'hi ha que van per gana i surten esquilats!!!

A un soci, a un dels molts creditors, però de poca quantitat, què us diré jo?, d'un parell de mil duros (puix encara n'hi manca un bon tros per arribar als dotze mil que en té la «U. D. G.»), li preguntà un senyor foraster en el partit contra els anglesos:

—Escolti: quins són els anglesos?

—Per mi, els grocs—contestà ell.

RÀDIO-LLAUNA

Dr. LUCENA

DELS HOSPITALS DE BERLÍN - PARÍS

UROLOGIA : MÉTODES MODERNES

Ronda Universitat, 14, pral., 1.^a

De 8 a 5 de 7 a 9 (econòmica)

DES DE MOLLET DEL VALLES

Del partit guanyat per nou a zero a l'«Espanya», de Sabadell, els en parlarem un xic perquè val la pena. Va ésser la lluita de l'elefant i la formiga. Amb equips d'aquesta tècnica ens veiem amb cor cada vegada de batre el record dels gols etzivats al «Català» amb en Galícia i tot.

Sort en varem tenir que el xoler de l'«Studebaker» estava de llimoll, i a més de fer-nos passar l'estona distrets, va privar que ens adormíssim amb aquella «comprovèria irracional» amb el seu vehí i company de geni.

D'una llotja de vora nostre, dos o tres que es prengueren el partit seriosament (il·lusionistes!), varen sortir discordant-se l'armilla de satisfacció i dient pestes contra els de la «chungaa». No s'hi val, senyor del guix, que també paguem nosaltres!

Sigui com vulgui, hom té dret a pensar que si el Balón Catalán ens va cedir els punts diumenge, qui sap si ha estat esparverat per aquest resultat tan esgarriat. Recomanem a la Junta que se n'enteri, per poder «confeccionar un altre cabasset, vuit dies abans del partit definitiu que ens resta a fer per conquerir més llorers.

Es remena fa uns quants dies la conveniència d'un partit a tornaboda amb l'equip que patrocina «L'Espietaa». Pel que pugui ésser, de moment protestem, i això que ara són els pinxos de la Federació, oi, *sportsmen* de Vic i Ripollat? I si convé, protestarem.

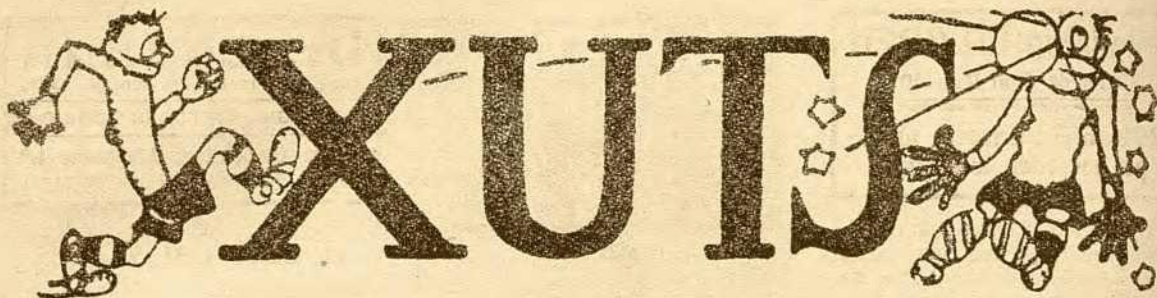
...I sempre el vostre cabell queda ben pentinat, car la FIXOLINA CANIGÓ conserva el vostre indòmit cabell en el seu lloc tot el dia... Després de practicar tota mena d'esports...

Que es senzill... Una mica de FIXOLINA CANIGÓ i el vostre cabell obeeix de seguida... Com canvia l'aspecte de vostre cabell!

FIXOLINA CANIGÓ

EDUCA EL CABELL

En Pedrol, d'ençà que es fa amb els asos dl «Barça» i ha estat a Madrid, parla un municipal que fa enternir.

Un dels nostres espies ens comunica que, no fa gaires dies, en el ball dels «Quintos» celebrat a «L'Aliança», del Poble Nou, parlant amb una senyoreta, deia:

—A mí los peñuelos de sonarme me gustan con con quelados.

I diu que la senyoreta va respondre-li:

—Ay, hijo! Congelados? Qué frío debe sentir en la nariz!

En Pedrol es va empassar la saliva i va despistar dient que tenia rampa.

Para comer bien CASA JUAN
Especialidad en paella valenciana
Hbla. Sta. Mónica, 21-23 :: Tel. 2372-A

«El Caballero Audaz» hi ha dies que només va a la Federació a trencar el son.

Però com que li fa una certa vergonya posar-se a clapar en ple Ple, se'n va a dormir en un sofà que hi ha en un recó del saló de conferències i encarrega a l'Arèvalo que, sobretot, al cap d'una horeta el desperti.

Hi ha dies, però, que l'Arèvalo se n'oblida.

Hi ha qui diu que és degut que el «Caballero Audaz» no paga el vigilant.

Que no ho saben? Aquell porter del «Cartagena» que fins para les pilotes amb el melic i que es diu Amadeo, ara resulta, segons diuen els de L'Esport Català, que és de la Barceloneta.

Vaja, que no hi ha un pam de net!

En Sindreu, el tennista internacional, ha dit en una enquesta publicada al *Gràfic-Sport* que el seu as pel futbol era en Sami.

Apa, Sami, ja saps el que et toca, doncs.

FRICOT COMPLETA L'AFAITAT

De l'*Heraldo de Madrid* de dijous passat:

«BARCELONA 31.—Se asegura que para la próxima temporada, el delantero españolista Mauri firmará la ficha por el F. C. Barcelona al regreso de la excursión por Norteamérica que realizará el Español.

«También se dice que Mauricio, el jugador del Europa, pasará a formar parte del Club campeón de España, y que los clubs Deportivo Europa y Gracia F. C. se fusionarán bajo un nuevo nombre.»

Pel que es veu, a Madrid continuen tan enterats com nosaltres.

En Quadrini, aquell boxador que va deixar en Gironès fet una coca, es troba en l'actualitat a Madrid disposat a fer una cara nova a en Ruiz.

Creiem que, després d'aquest combat, els espectadors dels primers rengles hauran de dur l'americana a la tintoreria.

Maps blanques i
cutis formós si
gasteu la famosa
Crema-Tina

L'Uzcudun, en una de les seves últimes declaracions ha dit que esperava pesar 201 lliures.

I pensar que encara hi ha algú que no li acaba de fer el pes!!!

D'una intervist amb en Joaquim Valls, l'ex-campió d'Espanya pes welter, publicada al *Gràfic-Sport*:

«—¿Y dice usted que el secretario de Tex es catalán?

«—Le parece a usted raro, ¿verdad? Pues sí, señor, es catalán. Tan catalán como yo, y tiene un apellido que no puede serlo más: se llama Homs. A pesar del tiempo que lleva residiendo en Norteamérica, hablaba conmigo un catalán la mar de chistoso. En América hay catalanes en todas partes. Ya ve usted, hasta el secretario de Tex Rickard...»

No sé per què ens sembla que aquesta vegada en Valls vol provar de prendre'ns el pèl.

D'ençà que vàrem llegir que l'Uzcudun era un torerazo, que estem escamats.

No hi ha com el taller de sastreria LLEONA, 3, per girar vestits i abrics a l'inrevés.

L'equip de Catalunya que faria en Tena I, segons vàrem llegir, és aquest:

Zamora; Serra, Muntané; Martí, Sancho, Mauricio; Piera, Samitier, Sastre, Tena II i Sagü.

Francament, Tena: no et fèiem tan bromista!

Wisser, un francès, després d'haver estat batut el seu equip (el «F. C. de Lézignan»), va provar de suïcidar-se tirant-se un tret a la boca, car estava molt tip d'una pila d'accidents ocorreguts durant l'encontre de rugby que va jugar aquest club contra el «Racing Club», de Narbona.

Censurem d'exagerada l'actitud d'aquest jugador i li recomanem

ACADEMIA
COMERÇ I IDIOMES
Fernando, 24 i 26, 1.er

CLARET

amb tot el cor les tasses de tilla.
Si els nostres esportius s'ho prenguessin tant a la valenta, ja no tindriem cap «Martínc», ni cap «Badalona»..., ni tants d'altres!

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tangananelli: Jaume 1, 3.

XARCUTERIA I MANTEGUERIA
LA LEONESA - BONSUCCÉS, 4
Selecte i variat assortit en fiambres i embottits. - Mantega de León i de Milán lleítima

Dintre de pocs dies es passarà la prova de la pel·lícula del match Uzdun-Hansen, de la qual tenim les millors referències.

Quan l'haguem vist, els en farem cinc cèntims.

Sabem d'un club que té com a capdavanter de la Junta un contractista d'obres, que té en projecte enlairar al mig del camp de joc un pedestal amb el bust del seu president.

Les despeses, però, sortiran de certes quinze mil pessetes que el president va regalar l'altre dia perquè el club sortís d'un ennavegament.

Ja costa cara, ja, una presidència!

Genio y figura, hasta la sepultura.

En Matas, amb això de la fusió del «Gràcia» i l'«Europa», s'ha tornat a deixar enredar.

ESTABLIMENTS
CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS
Per la seva carta apetitosa, els seus coberts suculents des de 8'50 ptes, i els seus abonaments senyorials, valadors per ambdós establiments. Delecta's tot el dia amb sos concerts i el seu gran

MENÚ DE 5 PESSETES
Compost d'entremesos, quatre plats a escollir. Postres variats, Cafè y licors.
DIPUTACIÓ, 202 (entre Aribau y Montaner)
I PASSATGE DEL CRÉDIT, 517, en el mateix carrer de Ferran. Tel. 2230 A. 1999 A. Barcelona

Es molt alabada l'actitud del senyor Betorz, secretari del «Centre d'Esports», de Sabadell, el qual, de secretari general, càrrec honorífic sense retribució de cap mena, s'ha sacrificat descendint a secretari habilitat, càrrec retribuït amb cinc satisfaccions diàries.

Les Lluïses del 62 varen començar a flirtejar amb els coloms del

No hi posem quina Marca són perquè tothom ja els coneix

60. (Aquests números són del carrer Major, de Gràcia.)

Els coloms del 60 es varen engrescar amb les Lluïses, fins que es varen donar compte que el que volien les noies era fer creure al seu pare que el treien de la ruïna. Aleshores els coloms es retiraren, escamats.

Les Lluïses ara fan córrer que han despreciat els nois del 60 perquè, el que no gastava ulleres, era geperut, i el que no caminava garrell, mirava guexxo...

Però nosaltres sabem que amb tot i això les Lluïses no paren de cantar en tot el dia:

«Cocaïna! Ya sé que me has de matar...!»

L'altre diumenge, el partit «Badalona»-«Sabadell» fou arbitrat per un tal Gall, que males llengües asseguruen que no és altre que el senyor Cardus, pertanyent a la Junta del «Centre d'Esports», de Sabadell.

De totes maneres, persones ben assabentades ens diuen que el que va arbitrar aquell partit no era Gall, ni era Cardus; que, el màxim era una «pepa».

GRAFIC-SPORT

Es la revista que interesa a todos

El «Júpiter» no ha volgut anar a la fusió amb el «Martínc», perquè diu que ells encara poden

aguantar una altra temporada.

Però després d'aquesta temporada, faltaria que trobin qui vulgui fusionar-se amb ells.

En Plantada, per no posar en entredit el seu prestigi de federatiu sense màcula, no va assistir al pleno històric.

Però és força sabut allò de «qui calla...».

—Si la meua proposició és motiu que en Garcia dimiteixi, jo ja sé el que em toca fer...

Paraules d'en Soler, dites al pleno històric.

En Garcia ha dimitit. I en Soler?

Més trempat que mai.

SPORTMENS

Calcats per a Boxa, Tennis, Futbol i Skis, amb sola de cuir y CREPÉ, més barat y millor que tothom

CASA PUJOL

MILANS, 9 (travessia Avinyó)

L'Arèvalo estava tot moix, perquè la Federació havia entregat l'organització de l'encontre al «Barça».

Perquè com a president i amo de la Federació d'empleats al aire lliure, no és el mateix organitzar els empleats per compte propi, com sota la tutela del «Barça».

Sempre és menys negoci.

L'altra nit, per les Rambles, passejaven en Broto i en Castillo,

LA PALMA PETRITXOL, 11 i 13 FERNANDO, 31

Cases especialitzades en NATA, CREMA, CONFITERIA, BOMBONERIA, CHARCUTERIA, OBJECTES PER A REGALS. — El SALÓ DE BERENARS instal·lat en aquest mateix establiment és el lloc de reunió de la més selecta societat barcelonina

però no malpensin, perquè si un és terrassenc, l'altre cursa els estudis a Terrassa.

Solament el veure en Torres Ullastres que els seguia ens va donar un xic que pensar!

Sembla que dins la natació hi comencen a haver casos de professionalisme.

Confiem que aviat el nostre company J. Sue de Pop ens tregui de dubtes.

Al tanto, doncs!

A títol de rumor, els diem confidencialment que aviat tindrà lloc un esperat esdeveniment.

Els equips representatius del País del Sidral i del Gràfic-Sport es trobaran en desigualtat encontre.

S'avisarà oportunament el dia del cataclisme i el lloc dels sepe-lis corresponents.

**Sorteig extraordinari 12 maig
PREMI MAJOR 3.000.000 PESSETES**

Dècims a 50 pessetes

Col·lossal assortit en la "Loteria" de la sort.— Rambla de les Flors, 12 M. VALDES

Es dona com a cosa certa l'anada d'en Martínez Surroca a Manresa, com a professional.

I els de Lleida no s'hi veuen de contents.

A en Sentis, del «Reus», ja hi ha qui li va al darrera.

Però no en treuran res. Està, encara, en l'edat romàntica.

Deixeu que es faci gran.

Els valencians, a València, varen substituir les pissarres per un canó.

Una canonada volia dir que havien rebut. Dues, significava un empat. I tres o més, una victòria.

Es veu que el seu mal és dels que no vol soroll.

Els socis del grup «B» de l'«Es-

pañol» ara han agafat la mania de donar-se de baixa de socis protectors i quedar-se com a *socios simples*.

Deu ésser perquè tots estiguin al mateix nivell.

Sembla que a l'«Espanol» també en Costa s'ha ficat a confeccionar equips.

Veritablement, hi estava fent molta falta.

Ernest Sombreros

El bon soci s'ha passat una setmana en un compromís esfereïdor.

Per una banda estava indignat amb allò de les tres pessetes, però per l'altra és tan dur això de renegar de les creences!

Sort que una setmana passa aviat!

Per tal d'omplir el seu tren, els valencians varen haver de prorrogar el plaç d'inscripció fins la vigília del partit.

Es veu que una cosa és l'entusiasme i l'altra el dia de cobrar.

Llegim en un rotatiu local, parlant del partit «Múrcia»-«Barça»:

«El campo en donde se disputará este match está cubierto de espesa hierba, pero el optimismo más franco reina en las filas barcelonistas.»

I degut que el tramvia de Sans passa pel carrer de l'Hospital, s'ha apujat el bròquil.

Al ple del divendres va ésser presentada la següent ordre del

dia pel ple vinent, per un desconegut:

Lectura de l'acta.

Mocions i preguntes.

Passada de safata i peticions d'almoines a càrrec dels Comités Provincials (inútilment).

Retirada del senyor Humet.

Discurs d'entrada del senyor Garcia, que torna i dona explicacions.

Conferència del senyor Trabal sobre ètica esportiva, i controvèrsia amb el senyor Espuña.

Vot de censura a la Comissió de Reglaments.

Audició de ràdio a càrrec del senyor Linares.

I prou...

En Soler està molt empipat perquè, parlant de professionalisme, varem afudir-lo.

Paciència, que no som nosaltres els que ho diem. Quan la *vox populi* rectifiqui, llavors nosaltres no hauréu dit res.

Entesos?

UZCUDUM Deu principalment la seva fortalesa i la magnitud dels seus bíceps, al banys presos abans de marxar a Amèrica en

ELS BAÑOS ROMANOS
Comte Asalto, 18

L'«Espanol» diu que retiren el seu delegat de la Federació per allò del *pleno* històric, però nosaltres, que de coses federatives en sabem un niu, podem assegurar que en Garcia va retirar-se, més que per res, perquè en Trabal i en Linares van dir quelcom que va molestar-lo.

Per nosaltres la claredat és mitja vida...

El dia primer d'agost el «Barça» pensa embarcar-se cap a Nova York.

Sembla que pensen estar fora sis setmanes i jugar deu partits.

Ei! Tot això, que ara és cert, podria no ésser-ho el mes que ve.

No estem per compromisos.

Comiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

A França, un jugador de rugby, perquè el seu equip havia perdut, es va tirar un tret i amb un xic més se'n va a l'altre barri.

Si aquí els nostres futbolistes agafessin aquesta dària, no ens quedaria cap jugador de l'«Español» i de l'«Europa»...

En Saura ja està tip de Castelló, i l'any que ve jugarà a València.

Aquest xicot, pel que es veu, no parerà fins a Cadix.

ba "boterio" de la sort

Es soberanament colossal, la indiscutible sort que sesne interrupcions, ve temps ha afavorint a l'afortunada Administració de Loteries, núm. 12, que don Miquel Valdés té al seu càrrec en la Rambla de les Flors, número 12.

En el sorteig últim ha expès la primera i quarta sèries del bitllet número 28.263, agraciats amb el SEGON PREMI de 60.000 ptes. a cada sèrie, les seves aproximacions i CENT DEU bitllets del seu centenar, i també el bitllet número 1.395, afavorit amb el TERCER PREMI de 20.000 pessetes, les seves aproximacions i NO-RANTA bitllets del seu centenar.

Són ja NOU els PREMIS MAJORS que en el poc que va d'any ha venut als seus clients aquesta Administració.

Hi ha dècims a 50 pessetes per al sorteig 12 de maig. PREMI MAJOR: 3.000.000 de pessetes.

A ca l'«Español» estan molt disgustats.

L'Esparza, que va fer tants escarafalls per ingressar en els rengles blanqui-azules, ara se'n va al «Gimnàstic», de València.

Què els deuen donar?

Suposem que hauran vist els cartells aquells que el «Gràcia» ha encastat per les cantonades d'aquella barriada.

«Gracienses! Vuestro club es el «Gràcia»!»

Bé, i què hi diu l'«Europa»?

En Sunyol, de la Directiva blaugrana, va fer publicar una lletra,

Recull d'itinera is excursionistes

Per OCTAVI ARTIS

Excursions a realitzar en un sol dia, a tots els bells indrets de Catalunya. Demaneu-lo als quioscos i llibreries. PREU: 2'50

més ben dit, una nota oficial disfressada, en la qual diu que si molts es compressin un quilomètric, veurien el que passa en altres regions referents als abusos de taquilla.

Encara que el mal de molts és consol de... etc., en Sunyol, que la nit de l'àpat d'en Sami va dir que el nostre futbol era en un tot diferent al de les altres regions i països, surt ara amb comparacions sempre enutjoses.

No havíem quedat que érem excepcionals?

En Zamoreta se'n va del «Múrcia».

En Devesa ja s'ha cansat d'Elche.

En Palau guilla del «Gràcia».

I tots se'n van al «Gimnàstic», de València.

Que l'any que ve serà un equip netament català.

Parlem d'en Greenwell.

Se'n va a l'«Español»?

Guilla cap el «Gimnàstic», de Tarragona?

Va a l'Idem, de València?

Es queda a Castelló?

Sospitem que serà entrenador d'un equip que no és cap dels esmentats.

Obsequi al pare d'un jugador. Reconeixement etern i sotmissió incondicional.

Això, que sembla un calhigrama, és una veritat com un temple.

I la Directiva del «Barça» potser en sap quelcom...

En Trabal ha donat sendas con-

ferències a Castelló i a València.

I es diu que, a més de donar conferències, ha fet de diplomàtic.

Ves per on...

En Garcia, en anar a recollir el barret per sortir de la Federació, s'hi va trobar una xinxa.

La prengué delicadament amb els dits i, dipositant-la sobre la taula d'en Rosich, exclamà:

—Ni esto quiero! No vayan luego a decir que me he llevado algo!

I se'n va anar fent petar la porta.

En Sami es va mostrar prudent. El crac! de la tibia d'en Pedrol el va emocionar.

I és tan trist morir tan jove!

I amb un esdevenidor tan brillant!

A Castelló, amb l'equip local no va jugar en Centelles.

Es que aquest senyor l'any que ve passa a l'«Europa».

Ei! Almenys així ens ho han venut.

El dia 10 d'abril un equip universitari va a jugar a Sabadell.

La manera d'adquirir llumanes que prometen.

I per poques pessetes.

Per excepció, l'«Español» i l'Aguirre han estat completament d'acord.

Tot és començar.

A l'«Español» reberen un sobre del «Barça» amb una carteta que

Pastilles ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarres, congestions, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosos, almonar, asma, i totes les afeccions, en general, de la gola, bronquis i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les receptades dels metges. Les Pastilles ASPAIME són les referides pels metges. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la caixa en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKUTARG
Muntanya, 79, i Foment, 58. Tel. 564 S. M. — Barcelona

ACADEMIA

ARCHS, 10 (Plazas Sta. Ana y Nueva)
Fundada en 1879: T. 5041-A
SUCURSALES: en Madrid, Avenida Conde
Peñalver, 7; en LÉRIDA, Esteria, 10

COTS

CLASSES SELECTAS (separados los dos sexos en diferentes pisos y escaleras)

ASIGNATURAS: Letra Comercial, Ortografía, Correspondencia, Cálculo, Clasificación y Archivo, Prácticas de Escritorio, Teneduría, de conformidad a las leyes tributarias y Libro de Ventas, Mecanografía, Taquígrafia, Dibujo, Francés, Inglés, etc.—Clases generales cuota módica.—Clases particulares para personas respetables.—Nuevas clases para la MUJER a 5 ptas. mensuales, una hora diaria, y alterna el Francés, Inglés, Mecanografía, Taquígrafia y Dibujo.—CURSOS RÁPIDOS

deia que els adjuntaven les nou invitacions per la Directiva.

Però les invitacions encara, ara com ara, no les han vistes.

Maco!

L'actitud enèrgica de l'«Espanol», retirant en Garcia de la Federació, com a senyal de protesta, és interpretada per molts com una manera indirecta de fer-lo plegar sense molestar-lo.

També són ganes de treure punta a les coses.

L'«Espanol» diu que a Manresa no hi va enviar el primer equip, sinó una selecció.

Té raó. Del primer equip sols hi havia en Zamora, en Sapriusa, en Portas, en Kaiser, en Solé, en Caicedo, en Yurrita, en Padrón, en Mauri i l'Oramas...

Els altres, tots eren suplents.

Retaillem del Mundo:

«LA CLASIFICACION
GRUPO CATALUÑA — VALENCIA — MURCIA

Campeones

	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
F. C. Valencia.	3	2	—	1	10	3	4
F. C. Barcelona.	3	2	—	3	4	13	2
R. Mureia	4	1	—	3	4	13	2

Sub-campeones

De l'extraordinari del dijous dedicat a la mainada.

Es preveu que la propera Junta de l'«Espanol» serà sorollosa.

Però es confia que enguany els socis deixaran parlar en Ciudad.

I a en Garcia, enumerar els seus sacrificis.

Un xafarder ens diu que en un mes l'entrenador de l'«Espanol» ha cobrat 1,700 pàfies.

I que és probable que no torni a cobrar-les.

BERLITZ

Aneu a l'estranger per aprendre un idioma! I com?

Cada dia noves classes d'anglès, francès, alemany, 1 mes 16 pts.; 3 mesos 40 pts. Preus especials baratíssims per a 2 o més persones de la mateixa família i per a empleats d'hotels. Lliçons particulars. Traduccions
PELAYO 58 - TEL. 3303 A.
Oficines: de 8 del matí a 10 nit

L'hora del correu

El sidralista del Moulin de la Gallette.—S'han rebut les seves cròniques, que han estat acollides amb demostraciones de júbilo y de contento. Sempre que facin referència a un fet que tingui relació amb la marxa del nostre futbol, les publicarem.

R. B.—Això que ens envia, és una carta, o bé un jeroglífic?

Ni de dret ni de través, un trist borrall n'hem entès.

Ignorat.—Respectarem l'incògnit, amb la condició que cada setmana ens envii quelcom. Un xafarder de la seva categoria no té preu.

Butet.—Deixem-ho córrer? Doncs no en parlem més!

Sargantana.—Ens admira la seva constància. Fa divuit setmanes que ens envia cròniques de Tàrraga, i totes han anat consecutivament al cove; però vostè segueix impertèrrit al peu del buç. Per nosaltres, no estigui. El cove es buida dues vegades la setmana i no es fixa amb l'ortografia. Si és una prometença, com-

pleixi-la, que nosaltres ens fem càrrec de tot. Endavant, jove, que el cove és seu!

Un fresc de Calella.—Llegeixin: «Li remeto la viviografia d'els pagadós del Calella i las sevas tristes.

Porter' den Mataró defenses un d'aquí i l'altre des-conegut perquè no en teniu mijos de Barcelona delantera tres de fora y...»

I tot això escrit en tinta vermella i amb una lletra de raspa analfabeta que sembla redondilla d'hipopòtam.

I després diran que no som soferts!

Suarac Nomar.—Per satisfacció de vostè i de tots els valencians afectats pel lapsus, fem constar que en Pedret és valencià. Que per molts anys i bon profit!

Lojub.—Ni en Florensa tornarà a l'«Iluron», ni això que vostè envia pas-sarà a la posteritat. Després d'escriure la intervui que ens envia, vostè pot exclamar, com Napoleó: «Tot ha anat bé. Ha estat un lloro!»

SOLUCIO
AL TRENCACOLLS

SA P RISSA
OR A MAS
AR T ISUS
CA R ULLA
KA I SER
AL C AZAR
OL I VERAS
AL C ANTARA
OL A RIAGA
OL I VERAS
AL C ORIZA
CR E IXELLS
CA D AFALCH
FL O RENZA

Protegeixi les seves cames...

sense molèsties. Usi nostre embenatge elàstic VARIX, ràpid, senzill i econòmic. Demani avui mateix detalls a

CASA SABATÉ
Especialitats Ortopèdiques
CARRER DE FERRAN, 24
:: BARCELONA ::

Gran assortit en Em-benatges, Sus-ensoris, Turmellores, i G-nerals elàstics per a Sportmen

MONTFALCON

Quadros
Gravats
Marcs
Motlures
Tapissos pintats

BOTERS, 4
(final Portaferrissa)

IMP. LUSIA SALLU, 95 BARCELONA

GLOBEOL

LIQUID

Augmenta les forces vitals

Indispensable als esgotats

CURA:

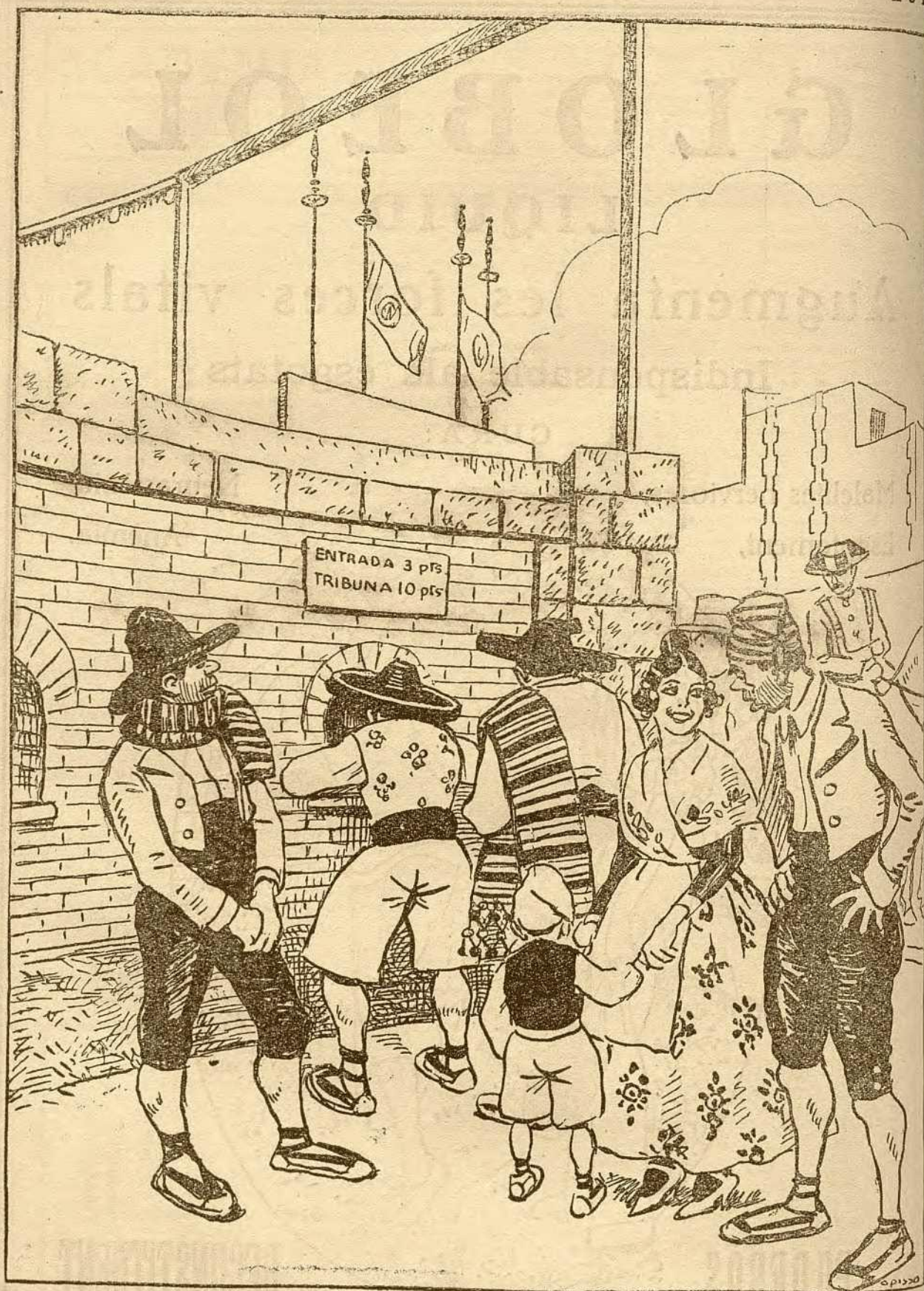
Malalties nervioses,
Esgotament,

Neurastènia,
Anèmia.

PODERÓS

RECONSTITUENT

- Venim a que nos tornen les tres pessetes. El resultat no nos ha agradat.